

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 821

HET RAADSEL VAN RUSSELL SQUARE.

20 cent

Bijna ontviel de blaker aan de machteloze vingers van den ouden bediende.

NIEUWE SERIE

Het Raadsel van Russell Square

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

WAS HET ZELFMOORD?

John Raffles en Charles Brand kwamen dien morgen tegen het uur van den lunch de groote conversatiezaal van de Windsor Club binnen, waar zich op het tijdstip maar weinig leden bevonden, want het weder was schoon, en lokte niet tot het zitten in een wel zeer rijke, maar toch tamelijk saai, groote zaal.

De meeste ramen stonden open, en daardoor drong het lawaai van Oxford Street ongehinderd naar binnen.

Soms was het getoeter der autohorens en van de claxons der bussen zoo oorverdovend, dat men daarboven ter nauwer nood zijn eigen woorden kon verstaan.

Een paar leden zaten aan de leestafel, anderen zaten in een gesprek gewikkeld bij een der ramen, en twee anderen speelden, in hun hemsmauwen een partij biljard in de aangrenzende zaal.

Maar allen knikten de binnentredenden toe, familiair of eerbiedig, want Raffles was, onder den naam van Lord William Aberdeen, Vice-President van de Club, waarvan slechts rijke lieden deel konden uitmaken, want het lidmaatschap bedroeg niet minder dan 500 Pond 's jaars!

Aan de leestafel was een nog jonge man opgestaan, die dadelijk op Raffles kwam toelopen, en vrij opgewonden vroeg:

— Hebt gij het al gelezen van Andrew Pinkerton Mylord?

— Ik heb nog geen ochtendbladen ingezien,

mijn waarde Cheswick, antwoordde Raffles. Mijnheer Brand en ik waren daartoe dezen morgen nog niet in de gelegenheid. Wat is er met Pinkerton? Failliet gegaan? Een auto ongeluk?

— Heel wat erger, Mylord — de ongelukkige heeft zelfmoord gepleegd. Zijn bediende vond hem van morgen in de vroegte dood in zijn kamer!

Op het gelaat van Raffles vertoonde zich alleen maar verbazing en niet al te veel medelijden, toen hij zei:

— Zelfmoord? Dat verwondert mij! Ik achtte Pinkerton tot vrij wat in staat, maar ik zou nooit hebben gedacht, dat hij den afkeurenswaardigen moed zou vinden, de hand aan zich zelf te slaan. Is het zeker, dat het zelfmoord is?

— O, ja, daaraan valt niet te twijfelen. Men heeft de revolver, waarvan een patroon mankeerde, vlak bij het lijk terug gevonden! Overigens het geheele verhaal staat in geuren en kleuren in een late ochtendeditie van de „Daily Mail”. Wilt gij het lezen? Pinkerton was toch in ieder geval een lid van onze club en ik twijfel niet, of gij zult wel belang in de zaak stellen!

— Dat doe ik — maar alleen uit een zielkundig oogpunt, antwoordde Raffles tamelijk koeltjes. Pinkerton behoorde niet tot mijn speciale vrienden!

Cheswick keek Raffles een beetje weifelend

aan. Soms kon de Vice-President zoo koud en onverschillig voor den dag komen, terwijl het toch algemeen bekend was, dat hij ieder jaar een groot fortuin weggaf aan allerlei instellingen van maatschappelijk nut, als ziekenhuizen, en universiteiten. Een zonderling karakter, Mylord Aberdeen.

Intusschen was hij het blad van de leestafel gaan halen, en kwam het aan Raffles brengen, die hem met een hoofdknik bedankte.

Hij en Brand begaven zich naar een afgelegene hoekje, en daar ontvouwde Raffles het blad, en zeide :

— Loes jij het mij eens voor, Brand! Ik vind het vreemd, dat een man als die Pinkerton de hand aan zich zelf heeft geslagen!

Brand sloeg het blad open, zocht even, en las toen met zijn heldere, jonge stem het volgende bericht voor, voorzien van de gebruikelijke, opzienbarende opschriften, die de aandacht van den lezer onmiddellijk op een of ander feit, deze of gene gebeurtenis moeten vestigen :

„In den afgeloopen nacht is een der rijkste inwoners van Londen, wel bekend op de renbaan en in de foyers der schouwburgen, Andrew Pinkerton, op tragische wijze uit het leven gescheiden. Toen zijn bediende heden morgen omstreeks half zeven aan de slaapkamerdeur klopte teneinde zijn meester te wekken, kreeg hij geen antwoord ook niet toen hij steeds luider klopte en zelfs met zijn vuist op het paneel hamerde. Hij wist dat de deur steeds van binnen werd afgesloten, maar poogde die toch te openen en tot zijn verbazing slaagde hij hierin!

De slaapkamer was leeg, en het bed onbeslapen. Verwonderd ging de man dadelijk in andere vertrekken zoeken, daar hij met zekerheid wist, dat zijn meester den vorigen avond thuis was geweest, en zich tamelijk vroeg ter ruste zou begeven, daar hij dien zelfden morgen op reis zou gaan.

De fraaie verdieping in het huis aan Russell Square, welke Andrew Pinkerton geheel in gebruik had, telt in geheel zeven vertrekken. Eenige daarvan waren geopend, maar de werkkamer bleek niet toegankelijk te zijn. Niet alleen de gangdeur was gesloten, maar ook de beide deuren, waarvan er een naar de rookkamer en de tweede naar een soort van ontvangkamer leidde. Deze beide laatste vertrekken hebben ook een deur naar de gang, maar alleen die van de rookkamer bleek gesloten te zijn.

De bediende wist deze echter open te krijgen met behulp van een tweeden sleutel, die toevallig op het slot paste, en kwam daardoor

tot de ontdekking, dat de zijdeur ook gesloten was.

Hij maakte nu dadelijk alarm, daar hij voor iets ernstigs vreesde, en de butler kwam toeschieten, nog maar half gekleed. Na een oogenblik te hebben beraadslaagd, besloten de twee bedienden, een smid te halen, die de gangdeur van de werkkamer opende, door het slot open te steken. Andrew Pinkerton zat voor zijn lessenaar, achterover leunend in zijn schrijfstool. Een revolver lag op de tafel. Er mankeerde een patroon uit. Een enkele blik was voor de drie mannen al voldoende, om hen te doen zien, dat de ongelukkige dood was. Omstreeks midden in het voorhoofd was een klein, rond gat. De dood moest zeker reeds vele uren van te voren zijn ingetreden.

Toch haalde Punch, zoo luidde de naam van den butler, dadelijk een geneesheer, die een paar huizen verder woonde, maar die kon slechts den dood constateeren.

De motieven tot de vreeselijke daad liggen nog in het duister. Want alles wijst erop, dat hier alleen maar van zelfmoord sprake kan zijn. Er wordt echter gefluisterd, dat Andrew Pinkerton zich in den laatsten tijd bezig hield met gevaarlijke operaties — en ook in de liefde niet zeer gelukkig was. De politie heeft het lijk reeds vrijgegeven, nadat de lijkschouwer zijn taak had verricht. De begrafenis zal overmorgen plaats vinden.”

Raffles had in onbewegelijke houding toegeluisterd, en zoo bleef hij nog eenigen tijd zitten, ook toen Brand reeds zweeg, en het blad had dichtgevouwen.

Eindelijk zei hij :

— Een tamelijk laconiek bericht voor zulk een groot man! Want groot was hij, Brand, tenminste beschouwd uit een oogpunt van rijkdom! Maar luister eens. Wij hebben elkander eenige dagen vacantie beloofd, en ik geloof dat wij die niet beter kunnen besteden, dan aan een klein uitstapje op het gebied der crimineele onderzoeking!

— Maar mijn hemel — wat valt er hier te onderzoeken? vroeg Brand verbaasd. Pinkerton heeft zich een kogel door het hoofd gejaagd en daar zal hij zijn reden voor gehad hebben. Wat is daar voor bijzonders aan?

Raffles schudde langzaam het hoofd, bekeek zijn vingertoppen, en zeide toen :

— Dat is het juist! Ik meende Pinkerton vrij goed te kennen, en ik vind het zonderling, dat hij aan alles een einde maakt! Waarom zou hij dat gedaan hebben? Wat de „Daily Mail” leutert over „ongeluk in de liefde” is natuurlijk onzin. Dat is een begrip, dat voor een man als Pinkerton niet bestond. Vergeet

ook niet dat hij al ver over de vijftig was — en op dien leeftijd trekken mannen van zijn constitutie zich een tegenslag in de liefde niet zoo erg meer aan! Blijft dus over het motief van het geldelijk verlies. Dat is natuurlijk spoedig genoeg te onderzoeken! Ik ken de adressen, tot wie ik mij daartoe moet wenden!

Raffles was opgestaan, en liep al naar de deur, gevolgd door Brand, die niet begreep, waarop dit alles moest uitdraaien.

Tezamen gingen zij het kleine, fraai gemeubelde vertrek binnen, waarover Raffles de beschikking had in zijn hoedanigheid van Vice-President, en waar zich ook een telefoon bevond.

Met zijn vingers reeds om den greep van het toestel, vroeg Raffles heel zacht:

— Apropos, had ik je al gezegd, dat Mijnheer Pinkerton op mijn lijstje stond?

Brand maakte een gebaar van schrik en fluisterde:

— Was je van plan, hem — een bezoek te brengen?

— Ja, dat was ik! In den nacht, wel te verstaan! Het noodlot heeft echter een streep door mijn rekening getrokken, en de dood heeft Pinkerton weggehaald, nauwelijks een paar dagen voor ik zijn brandkast eens aan de binnenzijde had willen bezichtigen!

Nu nam hij het toestel op en voerde eenigen tijd op zachten toon eenige gesprekken, een paar malen van nummer veranderend. Eindelijk legde hij de hoorn weer op den haak en zei schouderophalend:

— Het is zooals ik dacht, Brand! Geen moeilijkheden ter wereld! Een paar van zijn effecten hebben een kleine duikeling gemaakt, maar wat beteekent dat voor een man die zoo rijk was? En tenslotte herhaal ik nog eens — een man van het kaliber van Pinkerton grijpt niet naar de revolver, tenzij hij letterlijk tot de bedelstaf is gebracht, en dan waarschijnlijk nog niet. Heb je lust, om den toestand daar eens op te nemen?

— Als ik je er een genoeg mee doe!

— Niet mij alleen! Ik wed dat je over een uur even veel belang zult stellen in de zaak als ik!

— En wanneer je je vergist? Als het blijkt, dat er alleen van zelfmoord sprake kan zijn?

— Wel, dan heb ik alleen maar getoond, een sterfelijk mensch te zijn — want een vergissing is immers menschelijk antwoordde Raffles met een kort lachje.

— En ik weet bijna zeker, dat je je vergist, Edward. Want je schijnt de drie gesloten deuren te hebben vergeten!

— Zoo vergeetachtig ben ik werkelijk niet!

Maar ik meen te weten, dat bijna iedere kamer toch op zijn minst wel een raam heeft!

Brand keek Raffles verbluft aan, vatte toen zijn arm met een plotselinge beweging, en zei opgeruimd:

— Nu, laten wij dan eens gaan kijken. Wij hebben toch niets te verzuimen, en ik zou er gaarne bij zijn, als je tot andere gedachten komt! De zaak is maar — zal de politie ons toelaten?

— Politie? Maar die is er in het geheel niet meer! De lijkschouwer heeft zijn verklaring al afgelegd, en het lijk is vrijgegeven aan de familie! Overigens heeft de begrafenis immers al plaats. Ben je klaar?

Brand stond al bij de deur, en knikte bevestigend.

De twee mannen liepen vervolgens haastig door de gang, lieten zich met de lift naar beneden brengen, en trokken in de vestibule, geholpen door de gegalonneerde bediendes in de vestitaire hun dunne overjassen aan.

Een oogenblikje daarna waren zij reeds op weg naar Russell Square. Zij gingen te voet, ten eerste omdat het prachtig weder was, en ten tweede omdat de afstand nauwelijks een kwartier gaans bedraagt.

Russell Square is een van de fraaiste en grootste pleinen in dit gedeelte van Londen, en ligt in de onmiddellijke nabijheid van het beroemde Britsche Museum. Het midden van het plein wordt ingenomen door een vierkant plantsoen. Een groot gedeelte van een der pleinvanden wordt ingenomen door het Russell Hotel.

Het huis, waarvan Pinkerton de derde verdieping had bewoond, was gelegen op den hoek van het plein en Keppel Street. Het was een eerwaardig, maar niet al te fraai huis, gebouwd in een tijd, die eigenlijk geen eigen stijl kende, en liever leentje-buur speelde bij de Italiaansche Renaissance. Zonder echter de sierlijkheid van die bouworde ook maar in de verte te kunnen benaderen.

Het lag daar log en breed uit, met zijn zes verdiepingen, en zijn lange, precies gelijke vensters, gevat tusschen hardsteenen kolommen. Van die vensters waren er niet minder dan negen aan den voorgevel van het huis. De dakrand was overladen met guirlandes en festoenen, eveneens van grijzen natuursteen, en op de hoeken verhieven zich steenen vazen, wel twee meter hoog, waaruit steenen bloemen, hoofdzakelijk rozen, in overvloed omlaag hingen.

In het midden was de dakrand onderbroken door een soort van fries, bekroond met een steenen vrouw, die waarschijnlijk een of andere

godin moest voorstellen, gewapend met pijl en boog. Er was dus reden om te veronderstellen dat men hier te doen had met Diana, maar dan zonder haar nymfen.

De verdieping gelijkvloers van het huis was in gebruik van een bankonderneming. De eerste verdieping was in gedeelten verhuurd aan een gepensionneerden kolonel en een universiteitsprofessor de tweede stond gedeeltelijk leeg, maar de derde was, zooals gezegd, geheel verhuurd aan Andrew Pinkerton, die er met zijn buttler, zijn huisknecht, en een uitstekende keukenmeid het leventje had geleid van den schatrijken jonggezel.

Van een bewaking bleek al spoedig geen spoor te zijn.

Het leven ging er zijn gewone gang, de portier had zijn gebruikelijken glimlach, in de vestibule, speciaal gebouwd ten behoeve van de klanten der bank, was het even druk als anders, en niemand scheen er zich veel van aan te trekken, dat daarboven een man lag, die een zware zonde aan zich zelf had bedreven, en daarvan rekenschap zou moeten geven.

Raffles trad dadelijk op den portier toe, stopte den man een footje in de hand en zei:

— Ik ben Lord Aberdeen, Vice-Voorzitter van de Windsor Club, waarvan Mijnheer Pinkerton lid was. Is er bezwaar tegen, dat ik even een bezoek breng aan den doode?

De Portier scheen wel zeer verbaasd te zijn, dat iemand er belang in kon stellen, een zelfmoordenaar te bezoeken, maar de fooi was wel sprekend, de edele naam miste zijn uitwerking niet, en hij zei dus aanstonds:

— Ik zou niet weten, wat daar tegen kon zijn, Mylord!

— Is er iemand bij den doode?

— Alleen maar de huisknecht! De keukenmeid is al weggelopen, en de buttler is even om een boodschap, maar komt aanstonds terug, en zal ook wel zijn boeltje gaan pakken!

— Er is sprake geweest van een smid, die de deur heeft opgebroken. Woont de man hier in de buurt?

— Op tien minuten gaans, in High Street! antwoordde de portier, wiens verbazing zichtbaar toenam, zoodat Raffles het geraden vond, niet verder te vragen, en maar aanstonds de trappen te beklimmen.

En reeds op de eerste verdieping trof de beide mannen de stilte, die er in het huis heerschte. De kolonel maakte zeker zijn morgenrit, de professor stond blijkbaar voor zijn studenten, en niemand deed zich hooren, of vertoonde zich. Op de tweede verdieping was het nog stiller — maar op de derde leek wel de sfeer van een kerkhof te heerschen.

Geen enkel geluid deed zich hooren.

Raffles drukte op de schel, maar het duurde eenigen tijd, voor de deur werd geopend door een ouden man met een vaal gezicht, en kleine, lichtblauwe oogen, gekleed in een donkere livrei. Dat was de huisknecht Malloney, de man die het eerst de ontdekking van den zelfmoord had gedaan.

Raffles noemde zijn naam en kwaliteit, en zwijgend liet de bediende de beide bezoekers binnen.

Een oogenblikje daarna stonden zij in de werkkamer.

Op de rustbank lag een roerlooze gedaante, gedeeltelijk met een wit laken toegedekt.

Andrew Pinkerton lag daar, met het donkerroode, bijna zuiver ronde gaatje in het midden van zijn voorhoofd, stil en bleek, en keek met doode oogen naar de zoldering.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

DE NEVEL VERDIKT ZICH.

Raffles keek eenige oogenblikken zwijsend neer op het gladgeschoren gelaat met den breeden, wecken mond, dien zelfs de dood geen scherpe trekken had kunnen geven, naar de half gesloten oogen en vervolgens naar dat noodlottige, veel beteekenende gaatje in het midden van het voorhoofd, waar de kogel was binnengedrongen.

Malloney was op een eerbiedigen afstand blijven staan, maar Raffles zeide op vriendelijken toon tot hem :

— Je hebt hier de wacht bij het stoffelijk overschot van je meester gehouden, mijn vriend ?

— Zoo is het, Mylord !

— Ga dan zitten. Ik zou je gaarne eenige vragen stellen.

— Ik stelde belang in je meester. Ben je daartoe bereid ?

— Gij kunt mij vragen wat ge wilt, Mylord, antwoordde de man op doffen toon. Ofschoon ik eigenlijk niet kan begrijpen....

— Wat het doel is van die vragen ? Nu, misschien zult gij dat zelf wel merken ! Ik begin dus. De „Daily Mail” verklaart, dat gij om half zeven Uw meester wildet wekken. Geeft het blad den tijd nauwkeurig weer ?

— Het kan hoogstens 5 minuten vroeger zijn geweest, Mylord !

— Uw meester wilde op reis gaan ! Waarheen ?

— Dat weet ik niet, Mylord ! Zulke dingen zeide hij mij nooit !

— Gaf hij het station niet op, waarheen de bagage gebracht moest worden ?

— Hij zou alleen een handvalies mee nemen !

— Hoe laat begaf hij zich ter ruste ?

— Het kan niet veel later dan half twaalf zijn geweest !

— Was hij den geheelen avond thuis ?

— Hij kwam om half negen, en is daarna niet meer uitgegaan !

— Hij dineerde dus in de stad ?

— Ja, Mylord !

— Heeft hij bezoek gekregen in den loop van den avond ?

— Ja, om negen uur kwam er een heer, die hem wilde spreken !

— Wie was dat ?

— Ik weet het niet — ik had hem nooit van te voren gezien !

— Hoe laat vertrok die bezoeker weer ?

— Op zijn laatst om kwart voor tien !

— Hoe weet ge dat zoo zeker ?

— Ik hoorde hem weggaan.

— Gij hoordet het alleen maar ? Gij hebt het dus niet gezien ?

— Neen Mylord, ik wilde naar de gang gaan maar mijn meester riep mij toe, dat hij zelf den bezoeker wel zou uitlaten !

Het bleef even stil, en Brand zag wel aan het gelaat van den ouden bediende, dat die zeer verwonderd was over deze vragen, ofschoon hij het niet durfde toonen.

Toen vroeg Raffles weer :

— Gij zijt, toen er op Uw kloppen aan de slaapkamerdeur niet geantwoord werd, verder geloopt, om te zien, waar Uw meester dan kon zijn. Het bleek dat die gangdeur daar gesloten was, evenals de twee zijdeuren. Maar — het raam ! Stond het raam open ?

— Het raam was dicht Mylord !

Brand wierp Raffles van terzijde een snellen blik toe — een blik van zegepraal !

Hiermede was natuurlijk de zaak beslist ! Aan iets anders dan zelfmoord kon dus onmogelijk gedacht worden !

Op het gelaat van Raffles vertrok geen spier. Hij trad op het raam toe, en onderzocht het.

Het was, in afwijking van het andere venster, een schuifraam. Hij schoof het op, en glimlachte.

Daarop boog hij zich naar buiten, en keek omhoog.

De hoogte bedroeg op zijn minst 8 Meter, en het was duidelijk, dat zelf de knapste acrobaat geen kans zou hebben gezien, langs den voorgevel zonder de hulp van een ladder naar boven te klouteren. Nergens een uitsteeksel, nergens een balkon tenminste geen waaraan een indringer iets zou kunnen hebben, want de drie balkons die het huis rijk was, bevonden zich zeker wel tien Meter verder.

En zoo stil wordt het op Russell Square nooit, zelfs niet in het hartje van den nacht, of iemand met slechte bedoelingen zou zich nog wel eens bedacht hebben, voor hij het durfde ondernemen, met behulp van een ladder een huis binnen te dringen, dat door twee krachtige straatlantaarns verlicht werd.

Raffles wendde zich van het raam af, en vroeg :

— Scheen de maan in den afgeloopen nacht ?

De vraag, tot Brand gericht kwam zoo onverwachts, en leek zoo zonderling, dat het

een oogenblik stil bleef, voor Brand stotterend ten antwoord gaf :

— Het was gisteren volle maan, maar ik moet je eerlijk verklaren, dat ik met den besten wil van de wereld niet kan inzien....

— Ik vermoed, dat zij ongeveer boven het Hotel stond, ging Raffles peinzend voort, alsof hij den uitroep geheel niet gehoord had. Zeg mij eens, goede vriend — was je meester gewend, des nachts op te blijven om te werken ?

— Dat deed hij zoo goed als nooit, Mylord ! antwoordde de oude Malloney.

— Hoe was zijn stemming toen hij gisteren avond thuis kwam ?

— Heel gewoon, Mylord ! Opgewekt, zou ik zeggen !

— Heeft hij U gezegd, dat hij bezoek verwachtte ?

— Ja ! Hij zei, dat er omstreeks negen uur een heer zou komen om hem te spreken, en dien ik bij hem moest laten !

— Waar zat Uw meester toen hij gevonden werd ? Hier zeker ?

En Raffles ging zelf in den schrijfstool zitten, zonder het antwoord af te wachten.

Het bureau stond tamelijk dicht voor het venster, en van waar Raffles zat, kon hij een tamelijk groot gedeelte van het groote plein overzien.

Zijn groote, grijze oogen leken letterlijk licht uit te stralen, en Brand vroeg zich vruchteloos af, wat er toch wel kon omgaan in dat schrandere, geoeffende brein.

Raffles had iets ontdekt, nu reeds, dat was duidelijk te zien aan de uitdrukking van zijn heele gelaat, maar wat het zijn kon — Brand had er niet het flauwste vermoeden van. Voor hem stond het vast, dat de ongelukkige Pinkerton, misschien wel in een vlaag van waanzin de hand aan zich zelf had geslagen, want een andere verklaring van het sterfgeval was eenvoudig onmogelijk.

Wat er nu volgde, zou hem nog in die meening versterken.

Want Raffles sprong vlug weer op, liep langzaam het vertrek rond, kwam zoo bij de deur naar de gang, bekeek met groote aandacht het slot, en vroeg toen :

— Dit is de deur, die de smid heeft geopend, niet waar ?

— Zoo is het, Mylord ! En hij had er vrij wat moeite mee, want het is een tamelijk ingewikkeld slot !

— Inderdaad ! zeide Raffles, met een eigenaardige flikkering in zijn oogen. Het is een yaleslot van een heel bijzondere constructie ! Het heeft natuurlijk niet oorspronkelijk in deze deur gezeten.

— Daarin hebt gij gelijk, Mylord — het werd er een maand of drie geleden in, gemaakt ! Tegelijkertijd zijn toen eenige andere sloten vervangen !

— Ja, ja, — zulke dingen gebeuren wel eens ! zeide Raffles meesmuilend, en Brand begon zich hoe langer hoe meer te gevoelen, als of hij in een doolhof rondliep, en nooit den uitweg zou kunnen vinden.

Van de gangdeur ging Raffles eerst naar de deur van de rookkamer, wees op de grendels, en wendde zich tot Malloney met de vraag :

— Die gevangenisgrendels waren zeker voorgeschoven ?

— Ja, Mylord ! U begrijpt wel — bij zoo iets verschrikkelijks wilde mijn arme meester niet gestoord worden !

— Ja, dat is heel duidelijk, maar toch ook wel weer een beetje overdreven, tenminste als de lijkschouwer gelijk had, die verklaarde dat de dood omstreeks drie uur in den nacht moet zijn ingetreden ! Veel kans om te worden gestoord bij zijn opzet had Mijnheer Pinkerton dus niet ! Intusschen — hij zal het zekere voor het onzekere hebben willen kiezen ! En hier hebben wij dan tenslotte de derde deur ! Ook al gegrendeld ! Vertel mij eens, goede vriend, was je meester bang van aard ?

— Dat heb ik nooit opgemerkt, Mylord ! Alleen maar heel zenuwachtig ! Neem mij niet kwalijk, maar gij gelooft toch.... Gij denkt toch niet....

De oude man was een stap op Raffles toegekomen, en hief een trillende hand naar hem op. Maar Raffles schudde alleen maar het hoofd, en gaf ten antwoord :

— Met zekerheid is er nog niets te zeggen, Malloney. Ik zal nog meer van je moeten weten. Laten wij eerst eens nogmaals de feiten reconstrueeren. Het slot van de gangdeur moest dus met geweld door den smid opengebroken worden. Er valt niet aan te twijfelen of die deur was dicht. Nu stuiten wij dadelijk op een zaak van het grootste gewicht ! Waar was de sleutel van dat slot ?

— Die stak er aan de binnenzijde op, Mylord !

Weer wierp Brand Raffles een blik van zegenpraal toe, en deze zeide glimlachend :

— Ik weet wat je zeggen wilt, Brand. Het is volstrekt buitengesloten, dat iemand door deze deur het vertrek verlaten zou hebben, en den sleutel van binnen op het gesloten slot kon laten zitten ! Met die mogelijkheid behoeven wij ons dus in het geheel niet meer op te houden. Verder staat het vast, niet waar, goede vriend, dat de twee andere deuren van binnen gegrendeld waren ?

— Daar valt zelfs niet aan te twijfelen, Mylord! Drie getuigen kunnen het bevestigen! U ziet dat de grendels vrij zwaar zijn, ik ben oud, en ik had zelfs eenige moeite, ze terug te schuiven!

— Heel begrijpelijk! zeide Raffles kortaf. Het zijn grendels als van een celdeur! De slaapkamer heeft ze zeker ook zoo?

— Dat is zoo, Mylord — maar hoe kunt gij weten.... stamelde de oude man verwonderd.

— O, het was maar een vermoeden! zeide Raffles luchtig, met een snellen, spottenden blik naar Brand, die er hoe langer hoe minder van begon te begrijpen.

Raffles was weer naar het groote bureau toe gegaan, nam weer plaats in de stoel, stond onmiddellijk weer op, en richtte zich tot den bediende met de vraag:

— Wilt gij niet eens in dien stoel gaan zitten, juist zoo als gij Uw meester hebt gevonden?

De oude man begon te beven, scheen een oogenblik te aarzelen, maar gehoorzaamde toen, ging in den breeden stoel zitten, legde den linker arm op de leuning, en liet den rechter slap neerhangen. En leunde toen met het hoofd een weinig achterover.

Toen zei hij, en zijn stem haperde:

— Precies zoo lag mijn arme meester in zijn stoel, Mylord!

— Dank je! Nu iets anders! Heb je uit deze kamer volstrekt geen gerucht hooren komen, terwijl de bezoeker er was?

— Niet het minste!

— Jij hebt er geen idee van wat hij kwam doen?

— Zeker niet, Mylord! Ik ben niet nieuwsgierig uitgevallen.

— Een goede karaktertrek, maar die helaas het onderzoek wel zal bemoeilijken! Verbaasde het je niet, Malloney, dat je van morgen de gordijnen voor het raam open vond?

Het gelaat van den bediende vertrok krampachtig, en hij staarde Raffles wel een halve minuut aan met verschrikte oogen, en wijd geopenden mond, voor hij kon stotteren:

— Het gordijn was inderdaad geopend, Mylord — maar ik moet U zeggen, dat ik volstrekt niet kan begrijpen, hoe....

— O dat is alleen maar het gevolg van een zuivere redeneering! antwoordde Raffles schouderophalend. Maar weer vloog zijn blik snel en met een spottende uitdrukking naar Brand, die het had opgegeven een verklaring te zoeken voor Raffles gedrag en zijn talrijke vragen.

Het was zoo duidelijk als de dag, dat Raffles iets had ontdekt, een spoor volgde, zelfs niet

langer aan een zelfmoord dacht — maar in naam van alles logisch en redelijk was: Waar-aan kon hij toch wel denken?

Raffles echter was al weer naar het stille, met een laken bedekte lichaam toegetreden, bekeek met de grootste aandacht de wonde, en wendde zich toen met een ruk naar Malloney:

— Mag ik de revolver even zien, waarmede je meester de daad gepleegd heeft?

Zwijgend trok de oude man de lade open van een kast, en kwam naar Raffles terug met de woorden:

— Dit is het wapen, Mylord.

Raffles hield een groote, automatische pistool in de handen, een mauser, zooals de Duitse officieren ze in den grooten wereldoorlog veel gebruikten. Het was een pistool van gemiddeld kaliber, dat acht patronen kan bevatten, die gelegen zijn in een stalen magazijn, een weinig voor de kolf.

In het krantenbericht was sprake van een revolver! zeide Raffles afkeurend. Wanneer zullen de verslaggevers toch eens leeren, een revolver van een repetecrpistool te onderscheiden. Maar dat is van ondergeschikt belang. Waar lag dit wapen, Malloney?

— Hier op den hoek van het schrijfbureau, Mylord.

— Herkent gij het als het eigendom van Uw meester?

— Ja zeker!

— Hoe kwam hij er aan? Voor zoover ik weet heeft hij niet mee gestreden in den grooten oorlog.

— Een van zijn vrienden, die kapitein was, bracht het van het slagveld in Vlaanderen voor hem mee.

— Weet gij of dit wapen altijd geladen was?

— Dat kan ik U niet zeggen, Mylord! Maar het moet wel zoo zijn! Ik heb mij wel eens laten zeggen, dat die patronen maar niet zoo gemakkelijk te krijgen zijn.

— Daarin heb je gelijk, goede vriend! Mauserpatronen voor dit kaliber zijn zeldzaam — want de pistolen zelf worden bijna niet meer verkocht.

Raffles had het magazijn geopend, en nam er den patroonhouder uit. De bovenste patroonhuls miste haar kogel.

Raffles bekeek de huls aan de achterzijde. De slagpen had de percusse doorgeslagen, en het was duidelijk, dat de patroon wel degelijk was afgevuurd.

Raffles speelde een oogenblikje als in gedachten met den houder, en zei toen, alsof hij tot zich zelf sprak:

— De Mauser behoort lang niet tot de

geraasmakende wapens. Intusschen — in de nachtelijke stilte moet de scherpe, korte knal toch gehoord zijn! Het is onbegrijpelijk, vind je ook niet, Brand dat dit niet gebeurd is! Bedenk toch eens — iedereen slaapt — er is op dit plein weinig verkeer. in het holle van den nacht — en toch wordt de knal van een Mauser. kaliber acht Milimeter niet gehoord.

Hij schoof den patroonhouder weer in het wapen, sloot het, en gaf het Malloney terug met de vraag:

— Bewaarde je meester dit wapen in deze kamer?

— Ik geloof dat hij het 's avonds in de slaapkamer meenam! Ik heb het tenminste heel wat keeren in de lade van de kleine tafel bij het bed gevonden!

— Nooit onder het hoofdkussen?

— Dat is tweemaal gebeurd! antwoordde de oude knecht, zeer verbaasd.

Grendels en een met scherp geladen pistool!

meesmulde Raffles weer. Mijnheer Pinkerton schijnt erg beducht te zijn geweest voor zijn hachje.

— Vertel mij eens, Brand. Jij bent van nacht nog al tamelijk laat thuis gekomen, was het niet zeer drukkend buiten?

— Het was inderdaad erg warm! antwoordde Brand verrast. Waarom vraag je dat zoo?

— Wel, omdat Mijnheer Pinkerton het raam heeft opengeschoven, terwijl hij hier was.

— Dat is bijna onmogelijk, Mylord, riep Malloney opgewonden uit, want de smid, Punch en ik vonden het raam van morgen gesloten.

— Wel, hij kan het toch wel weer hebben dicht gedaan — voor hij tot zijn laatste, vreeselijk daad overging! meende Brand.

Maar Raffles wierp hem een eigenaardigen blik toe, en zei eenvoudig:

— Niet hij deed het, Brand, maar die man, die hem vermoordde.

De DUBEC Cigaretten

zijn het succes der Turksche Cigaretten-industrie in Nederland!

HOOFDSTUK III.

DEDUCTIES EN CONCLUSIES.

Men had zeker wel tot veertig kunnen tellen, voor er na deze verklaring iemand sprak in het vertrek, waar de doode, die het geheim alleen nog maar kende, naar de zoldering staarde, met zijn halfgesloten oogen.

Brand was de eerste, die iets zeide.

— Ben je zoo volkomen zeker van je zaak?

— Zoo volkomen als een sterfelijk mensch maar kan zijn. Brand! antwoordde Raffles. Waarde Malloney — ik wil je niet gaarne langer van je werk afhouden. Er zal wel vrij wat voor je te doen zijn. Mogen mijn secretaris en ik nog vijf minuten blijven?

— Dat spreekt immers vanzelf, Mylord! antwoordde de oude bediende, met een uitdrukking van pijnlijke ontsteltenis en angst op het gelaat. Maar als U het mij toestaat, zou ik toch wel willen zeggen, dat het onmogelijk is, dat iemand mijn meester vermoord heeft! De moordenaar kan zijn binnen gekomen — maar hoe verklaart U het, dat hij naar buiten ging, en door de dichte deuren heen de grendels voorschooft?

— Wel, er zijn misschien nog wel andere wegen! antwoordde Raffles met een glimlach, en tenslotte, dat is best mogelijk dat ik mij vergis. Nog 5 minuten Malloney. Misschien heb ik je dan nog iets te vragen, maar het zal nog heel kort duren!

De oude man ging heen, zonder verder nog iets te zeggen, met gebogen hoofd.

Brand keek hem een oogenblik na, en vroeg fluisterend, toen de deur achter hem was dicht gevallen:

— Je gelooft toch niet dat die oude man...?

— Hoe kom je aan dien onzin! riep Raffles een weinig ongeduldig uit. Welk motief zou er zijn? Neen, dit is een zaak van heel wat grooter omvang!

— Dan ben ik erg benieuwd, je verklaring te hooren — want ik wil je wel bekennen, dat ik het allerliefst blijf vasthouden aan de opvatting, dat hier een zelfmoord is gepleegd!

— En daar doe je verkeerd aan, Brand, zeide Raffles eenvoudig. Want dan ga je uit van een verkeerde praemisse, zooals dat in de rechtszaal heet. Misschien kende ik den aard van Pinkerton wat beter dan jij, en is het daaraan toe te schrijven, dat ik onmiddellijk ongeloofig stond tegen de verklaring, dat hij zelf een eind aan zijn leven zou hebben gemaakt. Een man als Pinkerton hecht te zeer aan het leven, en is in den grond van zijn hart

te laf, om een daad te begaan, waartoe toch altijd nog een zekere moed vereischt wordt. Daarenboven hadden wij immers gehoord, dat er van groote geldelijke verliezen geen sprake was — en een ander motief kon volgens mij een kerel als Pinkerton niet tot zulk een daad drijven. Eenmaal van dit standpunt uitgaande, moest mijn achterdocht natuurlijk worden gewekt door veel, wat ik hier naderhand vond. Waartoe die grendels? De verklaring zou kunnen luiden, dat hij alleen wilde zijn en bang was, op het uiterste oogenblik te worden gestoord — maar zulk een vrees is om drie uur van den nacht wel wat overdreven! De bediendes sliepen natuurlijk reeds lang, en andere huisgenooten heeft hij niet. Overigens — die zware grendels, die yalesloten en die altijd geladen Mauser moeten je toch wel iets gezegd hebben. Brand!

Je bedoelt, dat Pinkerton bang voor iets was?

— Natuurlijk! Bang voor iets — of voor iemand! Ik kan mij desnoods nog begrijpen, dat men zijn slaapkamerdeur van een grendel laat voorzien — maar hier in deze werkkamer zijn twee van de drie deuren stevig te grendelen, en de derde heeft een kostbaar, ingewikkeld slot. Is het je verder niet opgevallen, dat pas drie maanden geleden die voorzorgsmaatregelen zijn genomen? Want zoo mogen wij ze wel noemen, als wij ze bezien in verband met de rest!

— Maar Edward — de mankeerende patroon!

— Mijn waarde Brand — die patroon kan er evengoed al een paar maanden geleden uit verdwenen zijn! en dat is zelfs bijna zeker, want de huls, waaruit de kogel mankeert, is aan de binnenzijde reeds lichtelijk verroest, wat natuurlijk onmogelijk het geval zou kunnen zijn, als zij van nacht pas was afgevuurd!

— Maar de pistool lag op de tafel! Als hij werd gedood — waarom heeft hij dan geen poging gedaan om zich te verdedigen?

— Omdat de dood hem verraste! antwoordde Raffles ernstig.

— Het was dus niet de man die hem bezocht?

— Dat is bijna onmogelijk om twee redenen. Ten eerste ging die man omstreeks half tien heen, en de lijkschouwer verzekert, dat de dood op zijn vroegst om half drie kan zijn

ingetreden. En ten tweede zegt Malloney, dat hij zijn meester heel duidelijk heeft hooren praten tegen den bezoeker, terwijl hij hem uitliet.

— Dat is zoo — daaraan dacht ik niet zoo spoedig.

— Intusschen — het is volstrekt niet onmogelijk, dat die bezoeker wel degelijk iets te maken had met den moordanslag, en dien als het ware hielp voorbereiden!

— Neem mij niet kwalijk Edward, maar het is mij nog alles behalve duidelijk. De moordenaar moet hier dan toch in de kamer zijn geweest! Hoe kwam hij weer veilig naar buiten, terwijl de drie eenige deuren gesloten waren? Er zal hier toch wel geen valluik in den vloer zijn?

— Daarvan is geen sprake, Brand! Zie zelf maar — er ligt een gespijkerd, effen kleed! De omtrek van een luik zou immers aanstonds te zien zijn! En naar geheime deuren hoef je ook heusch niet te zoeken in dit moderne behang, dat er nog geen jaar geleden geplakt is!

— Dan blijft alleen het venster over! Maar men vond het dicht! Het Fransche raam dus?

— Neen Brand! dat was met de spanjolet gesloten. En nu zijn er veel trucs met de ramen mogelijk — maar om zulk een stroef gaande stang van buiten af op en neer te bewegen, zonder de kruk te kunnen aanraken — neen Brand, dat is zoo goed als onmogelijk! Trouwens — het zou van het plein af gezien zijn, want zoiets eischt heel wat tijd! Maar ik stel je iets anders voor! Schuif het raam eens op, dat tegenover de schrijftafel is!

Zwijgend trad Brand op het raam toe, vatte de twee knoppen, en slaakte dadelijk een zachten kreet van verwondering.

— Wat is dat raam zwaar! riep hij uit.

— Geen wonder, Brand! een van de contragewichten werkt niet meer! Maar ik wil niet dat je iets op gezag van mij aanneemt! Je kunt je overtuigen! Maar eerst — doe het gordijn dicht!

— Waarom in 's hemelsnaam, vroeg Brand verwonderd?

— Omdat het niet noodzakelijk is, dat men ons aan het werk ziet, antwoordde Raffles kortaf.

Hij had zijn zakmes reeds te voorschijn gehaald, dat verschillende instrumenten bevatte. en met behulp van den kleinen schroevendraaier draaide hij de lange schroeven los, welke de beide latten terzijde van het raam op hun plaats hielden.

Hij lichtte de rechter lat uit haar sponning,

en Brand slaakte een gesmoorden schreeuw — het looden gewicht rustte op de vensterbank en het dikke touw, waaraan het opgehangen moest zijn, hing slap in de sponning.

— Geen wonder dat dat raam zoo moeilijk naar boven gaat, riep hij uit, het wordt maar door een gewicht tegengehouden!

— Het gaat moeilijk op — maar het gaat des te gemakkelijker weer naar beneden, Brand!

— Het blijft zelfs niet boven, als je de knoppen los laat! ging Brand voort. Hoe is het mogelijk, dat het open heeft gestaan, zooals jij zelf daareven beweerde?

— Het werd opgehouden met behulp van een latje, een liniaal, of iets dergelijks, Brand!

— Maar hoe kon het dan uit zich zelf weer naar beneden vallen, als het slachtoffer of de moordenaar dien steun niet hebben weggenomen?

— Dat deed de moordenaar ook wel degelijk, Brand! antwoordde Raffles, met denzelfden glimlach.

— Dat kun je toch niet meenen! zou hij zich dan uit het raam hebben laten zakken?

— Mijn waarde, hij heeft hier geen voet in de kamer gehad! antwoordde Raffles.

Brand keek Raffles eenige oogenblikken onderzoekend aan, als iemand die vreest, voor het lapje te worden gehouden, en zeide toen, half lachend, half boos:

— Dat zou een kunststuk zijn geweest, dat ik hem niet zou hebben nagedaan! Liet hij zich dan soms aan een touw uit het zolder-raam zakken, totdat hij dezen man daar door het open venster kon neerschieten?

— Wel, dat zou op zich zelf niet zoo dom zijn geweest, als de schutter maar niet had moeten vreezen, dat die acrobatische toeren door een groote menigte zouden worden gadeslagen, die zeker uit de omringende danszalen en speelhuizen zou zijn komen toesnellen op het gerucht, dat er iemand tegen dit huis als „Geveltourist” zijn kunsten ten beste gaf!

— Inderdaad, dat zou wel wat gewaagd zijn geweest! moest Brand toegeven. Hij hing dus niet voor het raam aan een touw te bengelen. Waar was hij dan?

— Veel verder, Brand! Wel een meter of tachtig!

— Maar dan zou hij aan de overzijde van het plein moeten zijn geweest! riep Brand verbluft uit.

— Dat was hij dan ook! Hij was in het Russell Hotel!

— Wil je zeggen — dat deze man neer ge-

schoten door iemand die in het hotel daarginds het schot loste? vroeg Brand stotterend van verbazing.

— Ja, zeker waarom ook niet!

— Waarom niet?

— Om alle mogelijke redenen niet!

— Som die dan eens op, zonder je te overhaasten! zeide Raffles glimlachend. Misschien zie ik wel kans om ze te weerleggen!

— Ten eerste dan — deze man is met een revolver dood geschoten!

— Hoe weet je dat zoo zeker? Er mankeert een kogel aan dit wapen — dat is zoo, maar ik zei je, dat dit reeds een paar maanden geleden is afgevuurd. Met deze mauser schiet men kogels af van 8 milimeter — maar welk verschil is er eigenlijk tusschen den kogel van een mauser van dit kaliber en van een Colt karabijn, of van een Lee Metford Jachtgeweer, dat bestemd is voor grof wild? Het is mogelijk, dat de kogels een heel klein beetje afwijken, als men ze naast elkander legt, maar ik blijf er bij, dat zelfs het scherp oog onmogelijk eenig onderscheid kan zien tusschen de wonden, welke zij veroorzaken! Men heeft blijkbaar niet eens moeite gedaan, den kogel uit het hoofd van dezen ongelukkige te verwijderen, zoo zeker was de politie van haar zaak! Je weet dat het projectiel is blijven steken in den achterwand van den schedel!

— Maar dat doet de kogel uit een Colt juist niet, riep Brand triomfantelijk uit. Want zulk een geblindeerde kogel afgeschoten op zulk een geringen afstand, zou heel gemakkelijk dwars door het hoofd van den man zijn gegaan en desnoods ook nog door den muur van de kamer!

— Ongetwijfeld — tenzij de slimme schutter de lading kruit in de patroon aanzienlijk verminderde — hetgeen onder meer het voordeel zou hebben, dat de knal van het schot veel minder luid werd.

— Toegegeven! Maar wie zou het op zich durven nemen, zijn man op zulk een afstand neer te leggen, en wel met het eerste schot?

— Een scherpschutter Brand! Kom aan, jij zelf zou er immers ook kans toe zien?

— Dat is waar, maar niet in het donker! Alleen als mijn doelwit goed verlicht was!

— Maar dat was ook het geval Brand! Ben je dan vergeten dat de lamp nog brande, toen Malloney en de anderen binnen drongen? Die lamp stond daar op de schrijftafel, en was hoog genoeg geplaatst, om zijn gelaat goed te verlichten! Brand, ik zeg je, dat het zoo gegaan moet zijn! Let toch eens op den loop van het wondkanaal! Dat loopt bijna recht-tandig van voor tot achter! Geloof je in

ernst, dat een zelfmoordenaar zulk een gewrongen houding zou aannemen, als hij zich zulk een zwaar wapen tegen het hoofd zet? Het is te dwaas om alleen te loopen. Natuurlijk plaatst hij den loop tegen zijn slaap, en zeker niet in het midden van zijn voorhoofd!

— Ook dit neem ik aan, Edward! Intusschen — een hotel is toch geen schietentje. Het is toch niet aan te nemen, dat de moordenaar kalm weg voor het open venster van zijn logeerkamer is gaan zitten, met een geweer in zijn hand en toen heeft geschoten?

— Zoo zal het wel niet gegaan zijn. Brand! Neen, de man was op het dak — en heel waarschijnlijk achter den lagen schoorsteen, dien je van hier af gemakkelijk kunt zien! In Londen is het nooit volkomen stil, en het zwakke geluid van den knal kan zeer goed niet opgemerkt zijn, of, als het al werd opgemerkt, dan hechte niemand er eenige beteekenis aan. Het kon een gesprongen autoband zijn, een agent die op een inbreker schoot — wie bekommert zich om zoo iets in een stad als deze?

— Ook dit wil ik aanvaarden, Edward! hernam Brand. Maar — het raam moet omhoog geschoven zijn geweest, anders was het niet mogelijk, het slachtoffer voldoende nauwkeurig op den korrel te kunnen nemen — terwijl daarboven het ronde gat in de ruit of het stukvallen daarvan de zaak zou hebben ver-raden!

— Het raam was ook open, Brand! De getuigenissen daaromtrent laten geen twijfel over.

— Maar het was dicht, toen Malloney binnen kwam!

— Jij hebt zelfs gezien, Brand, dat dit raam, door dat er een gewicht ontbreekt, een neiging heeft om uit zich zelf dicht te vallen! of liever heel zachtjes naar beneden te glijden.

— Maar waarom deed dat dan niet aanstonds?

— Omdat het gesteund werd door een houten latje, Brand.

— Niemand heeft van iets dergelijks gesproken! riep Brand in de grootste verbazing.

— Heel natuurlijk — niemand heeft het ook gevonden! of liever gezegd, niemand heeft er zelfs aan gedacht!

— Maar hoe verdween het dan?

— Door dat het van onderen, ik bedoel van de straat af, werd weggetrokken met behulp van een touwtje, dat er van onderen aan was vastgebonden!

— De schutter zou dus een medeplichtige hebben gehad?

— Dat is niet eens noodzakelijk! Hij kan rustig hebben afgewacht, of zijn schot doodelijk was geweest, toen naar beneden zijn gegaan, het hotel hebben verlaten, of op eenige andere wijze het plein hebben bereikt. Hij kan voor alle zekerheid nog een kwartiertje gewacht hebben, en kon toen rustig en zonder vrees voor ontdekking aan het touwtje trekken, waarvan hij natuurlijk nauwkeurig de plaats moet hebben geweten, en dat hoog genoeg eindigde, om niet in het oog te vallen van een of anderen passeerenden agent!

— Klinkt het niet wat erg ingewikkeld?

— Misschien — maar dat is het toch werkelijk niet, althans niet voor een man, die wel een misdaad wil plegen, zich wil wreken bij voorbeeld, maar er niet aan denkt, ook de gevolgen van die daad te aanvaarden. Het moest een zelfmoord schijnen — en ik wil wel erkennen, dat het er ook bedriegelijk veel op geleek!

— En hoe weet je zeker dat jouw opvatting de juiste is? ging Brand voort, die het nog niet opgaf.

— Omdat iedere andere opvatting geen stand kan houden, mijn waarde! Pinkerton

had niet den aanleg voor zelfmoord — en als hij dien wel had gehad, dan zou hij hem anders gepleegd hebben! Zooals ieder mensch met hersens zou hebben gedaan — door zich een kogel in den slaap te jagen.

Het bleef even stil, Brand dacht blijkbaar ingespannen na, keek naar het hotel aan de overzijde, na voorzichtig het gordijn een weinig ter zijde te hebben geschoven en zei toen:

— Het is mogelijk dat je gelijk hebt. Maar hoeveel duistere punten blijven er dan toch nog over! Wat deed Pinkerton om half drie in zijn werkkamer? Waarom sliep hij niet? Waarom sloot hij zich op? Waarom zette hij het raam open? Wie was de man die hem in den vooravond bezocht? Hoe was het mogelijk dat iemand als hij vijanden kon hebben, die hem zelfs naar het leven stonden?

— Ja, Brand, als wij op al die vragen een antwoord hadden — dan was meteen het raadsel van dezen zonderlingen moord opgelost! En omdat jij evengoed een hekel hebt aan onopgehelderde raadsels als ik — daarom zullen wij deze aangelegenheid samen eens nader onderzoeken, als je het goedvindt.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret? Rookt dan de
DUBEC Cigaretten!

HOOFDSTUK IV.

DE GAST VAN HET RUSSELL HOTEL.

Raffles en Brand zaten aan de lunch in de groote eetzaal van de Windsor Club, waarheen zij weder waren terug gekeerd na hun onderzoek in het noodlottige huis aan Russell Square.

Het was nog warmer geworden, de zaal was bijna geheel verlaten, en zij konden dus rustig over het geval praten, dat zoo hun aandacht in beslag had genomen.

Maar zij waren toch reeds aan het dessert toe, toen Raffles die nog niet veel gesproken had, nadenkend zei :

— Het komt mij voor, Brand, dat we bij het onderzoek van deze zaak meer in het bijzonder moeten letten op het verleden van het slachtoffer. Dat Pinkerton, die over de vijftig was, en verre van schoon, nog liefdesavonturen zou hebben beleefd, die hem in conflict brachten met een medeminnaar, is niet wel aan te nemen, zonder de waarschijnlijkheid geweld aan te doen. Het is bekend, dat hij connecties had met een revue-meisje, en dat hij voor deze vriendschap een beroep moest doen op zijn brandkast, nu dergelijke mannen worden niet gedood uit jalouzie. Het moet iets anders geweest zijn. Iets wat vroeger is geschied. Wellicht een of ander verraad, of iets dergelijks. Natuurlijk bestaat ook de kans, dat Pinkerton iets wist van een ander, hetwelk dien ander in het tuchthuis had kunnen brengen — en misschien wel op de wipplank onder de galg! Dit staat vast — de man was bevreesd! En let wel op — hij was dat niet zijn heele leven lang, maar pas sedert een maand of drie, want van dat tijdstip af dateert het aanbrengen van de zware grendels en de yalesloten, en het ingebruik nemen van dat zware legerwapen, dat hij, zooals wij uit den mond van Malloney vernamen, zelfs onder zijn hoofdkussen bewaarde!

— Dat is zoo — dat is zeker veelzeggend! zeide Brand opgewonden.

— Misschien zou het alles verklaren, Brand, als wij slechts de reden van dien vrees kenden! Intusschen kunnen wij er uit afleiden, dat er omstreeks drie maanden geleden iets gebeurd moet zijn, waardoor zich plotseling een groote vrees voor zijn eigen leven bij Pinkerton ging openbaren. Dat kan natuurlijk de verschijning van een of andere persoon zijn geweest. — maar misschien ook eenvoudig de ontvangst van een dreigbrief!

— In het laatste geval schijnt die brief dan al vrij spoedig gevolgd te zijn door den schrijver, merkte Brand op. Maar als hij zoo bang was — waarom zette hij dan eergisteren zijn raam zoo ver open?

— Het was dien nacht zeer warm, Brand, vergeet dat niet. Intusschen — de moordenaar zal het wel niet aan het toeval hebben overgelaten, denk ik, want hij zat daar stellig niet nacht voor nacht op den loer, daarboven op het dakhotel! Neen, het moest juist op dien eenen nacht gebeuren, en alles werd daarom zorgvuldig voorbereid. Pinkerton moest volstrekt op deze plek voor zijn schrijftafel zitten, het gordijn moest terzijde geslagen zijn, de lamp moest branden, en het raam moest geopend worden! Natuurlijk was het niet zijn gewoonte om tot half drie in den nacht te zitten werken, en daar moet dus ditmaal een bijzondere reden voor zijn geweest. En, luister nu eens naar mijn verklaring, waarna je mij eerlijk kunt zeggen of zij geforceerd klinkt of niet. Pinkerton heeft een doodsvijand, en hij weet sedert drie maanden, dat deze zijn spoor heeft hervonden. En sedert een paar dagen weet hij ook dat die vijand in het Russell Hotel logeert. Hij draagt een man, in wien hij vertrouwen meent te

kunnen stellen, die misschien afhankelijk van hem is, op, om dien anderen uit den weg te ruimen. Deze belooft het en bezoekt hem in den vooravond. En hij zal Pinkerton een sein geven, wanneer alles daarginds aan de overzijde is afgelopen. Een man wiens leven gevaar loopt, gaat natuurlijk niet naar bed, maar wacht in de grootste spanning het sein af, hetwelk hem het bericht brengt, dat hij niet langer iedere minuut voor zijn leven behoeft te vreezen. Hij doet dus het gordijn wijd open, en wacht. En om dat het zeer warm is, omdat hij bijna stikt, opent hij het raam. Klinkt dat zeer onwaarschijnlijk?

— In het geheel niet, tenminste wanneer we aannemen, dat die zoogenaamde vertrouwde een verrader is geweest, en volstrekt niet naar het hotel ging, met het doel om dien vijand van Pinkerton het levenslicht uit te blazen!

— Waarom?

— Wel, omdat hij den moordenaar ruimschoots den tijd moet hebben gelaten, het doodelijk schot af te vuren!

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk! Ik zeg je dat die op het dak zat, en daar zal de vertrouwde van Pinkerton hem toch zeker niet gezocht hebben! Het is zelfs de vraag of hij wel durfde binnen komen — ofschoon het Hotel Russell tot twee uur in den nacht nog vrij druk is, door het aantal reizigers, dat van Charing Cross Station met de laatste treinen aankomt.

Brand keek in gedachten op zijn bord, zijn handen tusschen de knieën gevouwen, en schudde toch langzaam het hoofd.

— Het is mij nog volkomen raadselachtig! zeide hij toen. Ik wilde gaarne, Edward, dat je met nog andere bewijzen voor jouw lezing voor den dag zoudt kunnen komen!

— Dus nog niet overtuigd? vroeg Raffles glimlachend. Dan zullen we met je goedvinden nog van middag een onderzoek instellen. Wij gaan naar het dak van het Russell Hotel en onderzoeken het grondig. En dan moeten wij eens wroeten in het verleden dan Pinkerton! Ik ben er bijna zeker van, wat wij hoel wat verder zouden zijn, als wij eens alles wisten, wat die geldhaai achter den rug had! Wanneer je dus die sierlijke arabesken van dien perenschil bewonderd hebt, zullen wij maar heengaan.

— En als Lord Aberdeen en zijn secretaris het dak van het Hotel beklauteren?

— Neen, onverbeterlijke humorist! Maar wel als electriciens of gemeentewerklieden! Wij hebben nog kleederen en legitimaties in overvloed! En laten wij ons haasten — ten-

minste wanneer het er ons om te doen is, den dader te achterhalen!

— Misschien is die al ver! meende Brand, en is al onze moeite vruchteloos!

— Nu, dan zullen wij in ieder geval de voldoening hebben, dat onze schranderheid de misdaad aan het licht bracht! En dat is voor mij nog meer waard, dan een moordenaar te zien hangen!

De beide mannen waren reeds opgestaan, en een oogenblik daarna waren zij weder opgenomen in de drukte en het lawaai van Oxford Street. Zij begaven zich zoo spoedig mogelijk naar het huis van Lord Aberdeen in de Cromwell Street, om zich daar vlug en goed te vermommen.

Het huis bezat twee uitgangen, en een daarvan in den tamelijk hoogen tuinmuur, kwam uit in een smalle, bijna nooit betreden steeg, en dit was een groot voordeel, waarvan Raffles reeds menigmaal gebruik had gemaakt, als hij het niet noodig vond, dat men hem zijn woning zag verlaten onder een andere gedaante dan die van den schatrijken, eenigszins zonderlingen Lord.

Uit een geheimvak kwamen de gedrukte formulieren te voorschijn, die reeds menigmaal hun dienst hadden bewezen, en uit een muurkast de werkbroeken en de jassen van blauwlinnen, versierd met knopen, die stadswapen droegen. Binnen een kwartier tijds hadden de twee mannen hun uiterlijk zoo zeer veranderd, dat zij zelfs elkander ternauwernood herkenden.

Zij namen ieder een tasch, juist zooals de werklieden van de gemeente die dragen, sloten alles weder zorgvuldig af, en bevonden zich weinige minuten later reeds, in de nauwe, donkere steeg, die uitliep op een smalle, weinig bezochte straat. Een bus, en vervolgens de ondergrondse spoor bracht hen tot vlak bij Russell Square.

De omstandigheden bleken hun gunstig te zijn, want er hadden niet lang geleden op verscheidene punten van London gasontploffingen plaats gehad, en de portier van het groote hotel vond het volstrekt niet vreemd, dat er gemeentewerklieden kwamen kijken naar het buizenet.

Het oude, deftige hotel bleek er nog vol van te zitten, van kelder tot zolder, en Raffles en Brand konden dus overal den voet zetten, waar zij maar wilden, zonder dat iemand eenige aandacht aan hen wijdde, en zoo beklommen zij langs een smalle vlieringtrap tenslotte het platte, uitgestrekte dak, waarboven zich een vijftal gemetselde schoorsteenen verhieven.

Zonder een oogenblik te aarzelen liep Raffles op een daarvan toe, keek even rond, en zeide tot Brand die hem gevolgd was:

— Hier moet hij gestaan hebben, of, wat waarschijnlijker is, geknield zijn. Op die wijze was het volkomen onmogelijk, hem van het plein af te zien, maar de moordenaar daarentegen kon zeer goed zijn slachtoffer zien zitten, wiens gedaante helder beschenen werd door de lamp op zijn schrijftafel.

Brand taxeerde even den afstand, en zeide toen:

— In ieder geval moet hij, daarbij blijf ik, een voortreffelijk schutter zijn geweest! Bedenk dat zijn eerste schot raak moest zijn!

— Wel, dan zullen wij dus onder de scherpschutters moeten zoeken, zeide Raffles kortaf. Wees nu zoo goed en help mij eens zoeken. Steek alles bij je wat maar eenigszins verdacht lijkt. Het dak is met versch grint bedekt, en de laag is niet zoo dik!

Zwijgend en in gebukte houding begonnen de twee mannen het dak af te zoeken, in de nabijheid van den gemetselden schoorsteen, waarachter de moordenaar zich stellig verborgen had gehouden.

Na een kwartier ongeveer vroeg Brand, opziende van zijn werk:

— Noem je een sigarenpeukje ook iets bijzonders?

— Natuurlijk! gaf Raffles levendig ten antwoord. Is het droog?

— Kurkdroog!

— Dan kan het niet later dan eergisteren verloren zijn — want de dagen daarvoor heeft het geplasregend! Laat eens zien!

Brand kwam aanloopen met een half opgerookte sigaar op de palm van zijn hand.

Raffles nam het overschot tusschen zijn vingers, bekeek het aandachtig, rook er aan, maakte een klein stukje van het dekblad los, en zeide toen, als iemand die zeker is van zijn zaak:

— Wij treffen het, Brand! Dit is een Mexicaansche sigaar! Die dingen vallen niet in den smaak van onze rookers en men zou vruchteloos trachten, ze hier te Londen te koop te krijgen! Wellicht zijn ze in Parijs te krijgen, maar ook dat is niet zeker. De tabak ervan is zeer zwaar, en de sigaar heeft een langen vorm, is over de heele lengte even dik, of beter gezegd dun, en heeft een stompe punt! Ik kan mij daarin onmogelijk vergissen! En ik heb ook iets gevonden — zie hier!

Raffles had de hand in den zak gestoken, en liet Brand een leege patroonhuls zien.

— Jij bent deskundige op het gebied van vuurwapens, ging Raffles voort. Kun je me

zeggen, met welk geweer deze patroon is afgeschoten?

Brand nam het koperen voorwerp in zijn hand, draaide het om en om, mat het kaliber met behulp van zijn duimstokje las de firma-naam, die aan het einde was gestempeld, en antwoordde toen zonder aarzelen:

— Het kan bijna niet anders, of deze patroon is afgeschoten met een Coltkarabijn, die in den kolf zeven patronen kan bevatten, een kort wapen, dat vrij gemakkelijk in een niet al te kleine handtasch kan worden verborgen. Voor jachtdoeleinden kan men ze zelfs in tweeën vouwen! Dat wapen schiet uiterst nauwkeurig. Meestal worden er stalen puntkogels in gebruikt.

— Nu, dat is al weer een schrede voorwaarts! zeide Raffles opgewekt. Je ziet wel dat de huls in het minst geroest is. Ook die kan dus pas ten hoogste enkele dagen hier tusschen het grint hebben gelegen!

— Ik begrijp alleen maar niet goed, dat de huls niet in het magazijn is gebleven! zeide Brand nadenkend.

— Zou die uit het wapen gesprongen zijn, als de schutter het voor een tweede schot had willen gereed maken? vroeg Raffles.

— O ja, dan wel! gaf Brand dadelijk ten antwoord. Dan zou de gebruikte patroonhuls uit het geweer zijn geworpen, juist zooals dat bij een automatische pistool het geval is.

— Nu, dan heeft de man met een instinctmatig gebaar na zijn eerste schot den grendelknop heen en weer bewogen! We zouden daaruit kunnen opmaken, dat hij heel veel met een geweer heeft omgegaan — zooals de soldaat in den grooten oorlog gedaan heeft! En nu kunnen wij geloof ik wel gaan, want er valt hier niets meer te zoeken!

— Ik vind den oogst nog al schraal! merkte Brand op.

— Zoo? ik ben van een andere meening! Ik ben tamelijk tevreden over onze vondst! Je denkt toch zeker niet dat ik hier een visitekaartje hoopte te vinden? Pak je boeltje bijeen, dan ga ik eens met den portier spreken! En ditmaal niet als werkman, maar als particulier detective!

De twee gewaande werklieden daalden de trappen weer af gaven daarbij hun oog goed den kost maar hadden nog niets bijzonders gezien toen zij de vestibule weer bereikten waar Raffles zich onmiddellijk wendde tot den portier een indrukwekkend man, zes voet lang, en in een lichtgrijze uniform met veel zilver passementen afgezet.

Hij hield hem onmiddellijk en zonder iets

te zeggen een legitimatie voor, geteekend door niemand minder dan den Hoofdcommissaris van Politie, en vervolgens een detectivepenning, waarvan zelfs een kenner zou hebben gezworen, dat zij volkomen echt was.

Dat meende dan ook de portier, en hij keek Raffles verbluft en een beetje angstig aan.

— Maak je niet ongerust, vriend, begon Raffles dadelijk op zachten toon. Maar je zult wel zoo goed zijn, mij eenige inlichtingen te verschaffen. We zoeken naar een van jullie gasten, en ik wilde graag eenige inlichtingen uit jouw mond opteekenen. Je ziet er uit als een schrandere man, en ik ben zeker, dat je je oogen goed weet te gebruiken!

Toen vroeg hij verder:

— Hebben jullie hier in de laatste dagen veel gasten uit het buitenland gehad?

— Nu, ik denk wel een stuk of twintig, Mijnheer!

— Waren daar Zuid-Amerikanen bij?

— U bedoelt — Mexicanen, en van dat slag? Het is wel mogelijk, maar ik zou er geen eed op durven doen! Maar als U soms in het gastenregister wilt snuffelen?

— Ik vrees dat ons dat niet veel verder zal brengen, vriend! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ik geloof niet dat onze man hier onder zijn eigen naam zijn intrek heeft genomen. Waren er sigarenrookers bij?

De vraag klomk zoo vreemd, dat de portier niet dadelijk antwoordde, maar toen begon hij diep na te denken, en antwoordde tenslotte:

— Een paar rookten er pijpen, zeker niet meer dan vier rookten sigaren, en de rest rookte sigaretten op twee of drie na, die ik heelemaal nooit heb zien rooken!

— Vriend, ik maak je mijn compliment over je opmerkingsgave! riep Raffles uit. Jij zoudt het ver hebben gebracht als detective! En span je nog eens goed in, want nu komt het er op aan: Was er bij de sigarenrookers soms iemand, die opvallend dunne, lange en zwarte sigaren rookte?

Het breede gelaat van den portier glansde van voldoening en trots, toen hij zeide:

— Dat zou ik meenen, Mylord! Dat is me zelfs speciaal opgevallen! Dien man zag je nooit zonder zoo'n lange sigaar in zijn mond!

— Wanneer kwam, en wanneer ging hij weer heen?

— Hij kwam zoowat een week geleden, en heengegaan is hij nog niet, al staat zijn koffer al gepakt, want hij zit daar nu binnen in de conversatiekamer, en leest! U kunt hem van hier duidelijk zien zitten!

Raffles vertrok geen spier, maar Brand

had moeite, een beweging van schrik en opwinding te onderdrukken.

Want op geen dertig passen afstand, slechts van hen gescheiden door een glazen deur, zat de man, naar wien zij zochten! Tenminste — het was een man die een lange sigaar tuschen de lippen had, welke echter niet brandde, hetgeen wel het gevolg zal zijn van het rookverbod, dat voor dit vertrek gold.

Hij zat half met zijn rug naar de deur gewend en las in de Times, maar zijn gebruid gelaat met de ruige, zwarte wenkbrauwen was duidelijk zichtbaar in den spiegel vlak tegenover hem.

— Hoe heet die man? vroeg Raffles bedaard. Of liever — onder welken naam heeft hij hier een kamer gehuurd?

— John Smith, Mijnheer!

— Een veelzeggende naam! mompelde Brand. Er zijn tienduizenden Londenaars die zoo heeten!

— Hij heeft — hij heeft toch niets ernstigs uitgehaald, Mijnheer?

— Niets bijzonders, vriend! antwoordde Raffles bedaard. Het is bijna de moeite niet waard! Je zeide dat zijn koffer gepakt stond. Wanneer wilde hij vertrekken?

— Van avond nog, Mijnheer! Hij zou hier nog dineeren. Hij heeft echter zijn rekening al betaald. U gaat hem toch hoop ik niet arresteeren?

— Geen sprake van! Wij zullen den naam van het hotel niet in opspraak brengen, goede vriend! stelde Raffles hem gerust. Wij zullen hem alleen maar een beetje in het oog houden, en hem knippen, als wij de gelegenheid gunstig achten!

— Diefstal, Mijnheer? vroeg de portier nieuwsgierig.

— Hij heeft inderdaad iets van een ander afgenomen, dat vrij kostbaar is, antwoordde Raffles effen. Mondje dicht, dat begrijp je wel! Hij mag volstrekt niets vermoeden! Portier, ik herhaal, dat je het ver zult brengen!

De portier kreeg een kleur van zelfvoldoening en verzekerde nadrukkelijk, dat hij alles zou doen om het Recht te helpen zegevieren.

Zoodra de twee vrienden weer op straat stonden, vroeg Brand verbaasd en met iets als verwijt in zijn stem:

— Waarom den schurk niet onmiddellijk in de kraag gevat?

— Mijn hemel, Brand, waar denk je aan? Ik zou dan moeten uitleggen, hoe ik op het spoor van den kerel ben gekomen, mijn mooie legitimatiebewijzen zouden wat al te grondig onderzocht worden, men zou zich wel eens

kunnen herinneren, welke rol Lord Aberdeen in deze zaak heeft gespeeld — kortom, wij zouden onze hand in een wespennest steken! Maar dat is nog niet alles!

— Mij dunkt dat dat meer dan genoeg is! Ik geef je toe, dat wij zelven moeilijk den man kunnen arresteren — maar waarom niet het eindje sigaar en de patroonhuls met een briefje op Scotland Yard te doen bezorgen, waarin je de zaak uiteenzet?

— Dat had ik je juist willen verklaren! ging Raffles onverstoorbaar voort. Het is jammer dat jij altijd bij zulke dingen den geldelijken kant uit het oog verliest! Die man kan natuurlijk Pinkerton gedood hebben

uit wraakzucht, en dat is zelfs het waarschijnlijke. Maar hij kan het ook gedaan hebben om in bezit van een deel van diens geld te komen! Laten wij hem te vroeg pakken, dan ontgaat ons dit voordeeltje. En daarom stel ik voor, dien heer met zijn Mexicaansche sigaar aandachtig te blijven volgen beurt om beurt, totdat zij weten, wat zijn bedoelingen zijn! En degeen, die niet op post staat, die de rol van waakhond niet vervult, kan zijn tijd nuttig besteden door eens een onderzoek in te stellen naar het verleden van Pinkerton, waarin enkele punten zijn, die opheldering behoeven.

Lord Lister kwam, zag en ..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK V.

DE BENDE VAN KLAVEREN AAS.

Dien zelfden nacht namen Raffles en Brand na hun vermomming te hebben verwisseld, hun intrek in het Russell Hotel, onder den naam van Amerikaansche touristen.

Er was namelijk in den loop van den avond iets gebeurd, dat dit wenschelijk maakte.

Mijnheer Smith had zijn plannen gewijzigd, om een motief, dat voorloopig in het duistere bleef. Wel had Brand, die den geheelen namiddag het hotel had bewaakt, meenen op te merken, dat er een telegramjongen met zijn motorfiets was komen opdagen, en tien minuten daarna was Smith boven aan de breede, steenen trap verschenen, zonder valies, maar wel met een vierkant stukje papier in de hand, dat zeer veel op een telegram geleek.

Brand was een oogenblikje later inlichtingen gaan inwinnen bij den portier, die hem fluisterend had toevertrouwd, dat de man van de dunne sigaren gezegd had, niet te zullen vertrekken, maar op zijn minst nog dien nacht zijn kamer te zullen betrekken.

Het was omstreeks 11 uur, toen Raffles en Brand in hun eigen logeerkamer zaten, die zich op dezelfde gang bleek te bevinden als die van Mijnheer Smith.

Zij bespraken op fluisterenden toon de vreemde misdaad, die hen zoo onverwachts hier had gevoerd, en het was Brand, die de opmerking maakte:

— Ik wil nu aannemen, Edward, dat die zoogenaamde Mijnheer Smith de dader was, en den moord pleegde, zooals jij veronderstelt! Maar dan blijft er toch nog iets duister voor mij!

— Laat eens hooren?

— Ik wil toestemmen, dat die geschiedenis met het raam zich heeft toegedragen, zooals jij zegt. Maar dan begrijp ik van dat bezoek van dien onbekende in den vooravond en vooral van het vinden van de revolver nog niet heel veel! Hoe kwam het wapen daar, waarom lag het er en wie schoot er dien eenen kogel uit af?

Raffles dacht even na, voor hij ten antwoord gaf:

— Met volkomen zekerheid kan ik het natuurlijk niet zeggen, maar mij dunkt, dat de zaak zich als volgt kan hebben voegedragen. De moordenaar wilde aan een zelfmoord doen gelooven het was dus volstrekt noodzakelijk, dat men een wapen bij den doode vond, en wel een zoodanig, waarvan de kogels

een treffende gelijkenis vertoonden met dien van het wapen, dat hij zelf voor zijn misdadigen toeleeg zou gebruiken! Wat volgt hier noodzakelijk uit? Dat de moordenaar van te voren moet hebben geweten, wat voor soort revolver of pistool Pinkerton in zijn bezit had.

— Dat is, dunkt mij, duidelijk. Edward. Hij kan dat ook geweten hebben, hij moet zelfs goed op de hoogte zijn geweest van de gewoonten van zijn slachtoffer, maar dat alles verklaart nog niet hoe juist in dien noodlottigen nacht de revolver op tafel kwam te liggen!

— Wat dunk je dan van de volgende motiveering, Brand? Het is daartoe noodig, het bestaan van een medeplichtige aan te nemen, zooals wij trouwens al gedaan hebben. Die kan zich in het vertrouwen van Pinkerton hebben gedrongen, en hem denzelfden avond zijn komen waarschuwen, dat er een aanslag op hem zal worden gepleegd!

Wat zou jij in zulk een geval doen? Het wapen gereed houden, dat je moest beschermen!

— Dat erken ik! Maar de mankeerende kogel?

— Die werd er een paar maanden geleden al uit afgevuurd!

— Maar dat moet de moordenaar geweten hebben, want het was doelloos, de politie een revolver of een pistool met alle kogels er nog op te doen vinden! Daarmede had de man natuurlijk geen zelfmoord kunnen plegen!

— Dat spreekt vanzelf. En dit versterkt mij in mijn overtuiging, dat de moordenaar een helper moet hebben gehad, die van al die bijzonderheden op de hoogte was! Pinkerton kan den geheimzinnigen bezoeker van gister avond onmogelijk als een vijand hebben beschouwd, anders zou hij hem niet zoo vriendelijk zelf hebben uitgelaten!

— Ja, zoo kan het gegaan zijn, mompelde Brand voor zich heen. Misschien heeft hij wel een mededeeling van dien medeplichtige ontvangen, die hem noopte, zijn oorspronkelijk plan te wijzigen, en nog een nacht hier te blijven! Wat kan het geweest zijn?

— Dat weet ik niet, Brand — maar het was stellig iets van gewicht! antwoordde Raffles.

— Kan het in verband staan met iets, dat na den dood van Pinkerton gebeurd is? vroeg Brand na eenige oogenblikken.

— Het is mogelijk — ik weet het niet. Als het kon, zou ik van nacht wel gaarne een bezoek brengen aan dien Mijnheer Smith. Het is een gelukkige omstandigheid, dat zijn kamer zoo dicht bij de onze ligt! Alleen is het jammer, dat de afstand niet nog kleiner is! Alles zou gemakkelijker gaan, indien onze kamers aan elkander grensden.

— Wanneer wij ons eens richtten tot degenen, die de kamers naast Smith in gebruik hebben?

— Dat plan is niet kwaad!

Raffles had een blik geworpen op zijn horloge, en stond op, terwijl hij zeide:

— Wij zullen van die zaak dadelijk werk maken! Misschien vinden wij een van de gasten, die wij noodig hebben, wel in de conversatiezaal.

De twee vrienden sloten de kamer zorgvuldig af, en gingen langs de breede trap naar beneden.

Raffles liet zich eerst door den bereidwilligen portier de namen geven van de gasten, die naast Smith logeerden, en een korte beschrijving van hun uiterlijk, en toen traden hij en Brand de groote zaal binnen.

Er waren op dat oogenblik niet heel veel gasten.

Maar de eerste, die Raffles in het oog viel, was mijnheer Smith van kamer 314.

Hij zat rustig een krant te lezen.

Raffles had Brand even aangestoten, en de twee vrienden zochten een plaats op, vanwaar zij den man konden gadeslaan, zonder dat dit opviel.

Na eenige oogenblikken fluisterde Brand:

— Hij heeft niet het type van een Mexicaan, vind je wel?

— Neen, hij lijkt veel meer op een Yankee, zeide Raffles. Een prettig gezicht is het alles behalve.

— Jij hebt gelijk, Edward! Hij ziet er uit als iemand, die men niet graag tot vijand zou hebben! Hij is anders keurig gekleed! Maar wat zonderling, dat hij in een gesloten vertrek een handschoen aanhoudt!

Inderdaad lag een van de handen van Smith op de kleine tafel, waaraan hij gezeten was.

Die hand was in een keurige glacéhandschoen gestoken, en zij lag stil en rustig naast het glas Wishky dat voor hem stond.

Raffles bleef den man een tijdlang aandachtig gadeslaan.

Zoo verlieden zeker wel tien minuten.

Toen liet Smith zijn blad zakken, en nam een teug van zijn glas Whiskey. Hij was zoo verdiept in de lectuur, dat hij onder het drinken zelf bleef doorlezen, terwijl het blad op het

marmoren blad van het tafeltje lag.

En toen Brand nu Raffles aanzag, bemerkte hij op diens gelaat, zelfs niet verborgen door het laagje schmink, een kleine, roode blos, die spoedig weer verdween — maar zijn grijze oogen bleven op een zonderlinge wijze schitteren.

Het was voor iemand die zijn gedragingen kende, duidelijk, dat Raffles zooeven iets heel merkwaardigs had opgemerkt.

— Let eens op zijn hand, Brand! Maar zorg dat hij het niet merkt! fluisterde Raffles, en hij nam zelf een krant ter hand, en boorde er ongemerkt met zijn zakpotloodje een kleine opening in, om daar doorheen mijnheer Smith gade te slaan.

Brand keek zoogenaamd onverschillig om en telkens opnieuw naar die hand in de strak getrokken handschoen, die daar maar steeds onbewegelijk op het tafelblad bleef liggen.

— Merk je er niets aan? vroeg Raffles na eenige oogenblikken.

— Alleen maar dat zij zoo stil ligt, en zich niet verroert!

— Geen wonder! het is een houten hand! fluisterde Raffles weer terug. Heb je niet opgelet, hoe zonderling hij deed, toen hij ging drinken? Het glas stond vlak bij zijn gehandschoende hand, en ieder normaal mensch, die met de andere een krant vasthoudt, zou dus de andere gebruikt hebben om het glas op te nemen. Hij echter legde zijn lectuur neer, en moest zich toen half omdraaien, en met zijn rechter hand het glas te kunnen optillen!

— Maar ik geloof zoowaar dat je gelijk hebt! fluisterde Brand opgewonden. De vingers lijken geheel verstijft. Dat zou ook verklaren, waarom hij bij die warmte een handschoen draagt! Maar het feit schijnt je erg op te winden.

— Dat is niet zoo verwonderlijk, Brand! Kijk eens naar de vrouw, die daar binnen komt, en zoekend rond ziet — maar doe wat voorzichtig!

Op den drempel van de vestibuledeur was een elegant gekleede vrouw verschenen, niet meer in haar eerste jeugd, maar mooi nog, met groote, donkere oogen in een ovaal gezicht.

Zij had Smith blijkbaar vrij gauw ontdekt liep op zijn tafeltje toe, en reikte hem de hand. Hij was niet opgestaan om haar te begroeten, maar knikte haar toe, en schoof een stoel wat achteruit.

En bij dat alles bleef de linker hand roerloos liggen — alleen de arm had zich een weinig bewogen.

— Maar als die man een houten hand

heeft, fluisterde Brand ontdaan, dan kan hij onmogelijk een geweer hebben gehanteerd, tenminste niet met zooveel zekerheid, als er noodig was, om op zulk een afstand bij kunstlicht een man midden in het voorhoofd te treffen!

— Hij deed het ook niet! De vrouw deed het!

Slechts met moeite onderdrukte Brand een kreet van verbazing en ongeloof.

Hij staarde Raffles verbluft aan, en stotterde toen:

— Maar — de Mexicaansche sigaar?

— O, hij kan immers wel naast haar staan hebben, toen zij schoot!

— Maar — het komt mij voor dat je met al te groote zekerheid spreekt! Waarom denk je dat die vrouw een scherpschutster is?

— Omdat ik den man herkend heb, Brand! Kijk eens goed naar hem! en ga dan eens met je geheugen te rade! Denk je zijn zwarte snor eens even weg en vergeet vooral die houten hand niet!

Brand deed blijkbaar een krachtige inspanning, bij het raadplegen van zijn geheugen, en eensklaps werd zijn gelaat hoogrood, en hij mompelde met een beweging van schrik:

— „Jim zonder hand!”

— Hij en niemand anders, Brand! Reeds toen ik hem voor de eerste maal zag, kwam het mij voor, dat ik dat gezicht meer had gezien! Niet in natura, maar op een foto! En nu weet ik het zeker! Denk eens goed na! Vijf of zes jaren geleden — in Chicago — de bende van Klaveren Aas, met Jim als aanvoerder, die juist een paar maanden tevoren zijn linker hand was kwijtgeraakt bij de ontploffing van een destilleerketel — een van de meest beruchte benden van Chicago, die zich onledig hield met het smokkelen en het vervaardigen van geestrijke dranken — en denk dan ook aan „Mary Bulls Eye” de vriendin van Jim — het proces dat er destijds gevoerd werd, en waarin sprake was van een lafhartig verraad van twee der bendelieden!

— Ja zeker — nu herinner ik mij dat alles zeer duidelijk! Zijn foto stond in drie of vier bladen! Maar hij was toen zonder snor!

— Het fijne van de zaak is nooit aan den dag gekomen, en de verraders zorgden wel, zich uit de voeten te maken, zoodat zij tijdens het proces geen getuigenis behoeften af te leggen! Blijkbaar waren zij bang, midden in zulk een verklaring door iemand van de tribune af te worden neer geschoten! Alles wordt mij nu duidelijk, Brand! De vrouw die je daar ziet, was destijds al beroemd om haar vaste hand en haar scherpe blik,

die haar aan haar bijnaam hielpen. Van de tien keeren schoot zij negenmaal op een afstand van zestig passen een aas uit een kaart. En de andere bendeleden waren als de dood voor haar, want haar revolver verliet haar nooit! Ik herinner mij uit de dagbladverslagen, dat zij zelfs meermalen prijzen gewonnen had bij schietwedstrijden, voor zij lid werd van de smokkelaarsbende.

— Ook dat herinner ik mij! Men schreef zelfs den dood van twee douanebeamten aan haar doodelijk schot toe, maar dat is nooit bewezen!

— Wat niet belette, Brand, dat Jim en Mary en nog een paar anderen bij die gelegenheid tot vier jaren celstraf werden veroordeeld. Zij zijn dus pas een jaar vrij, en ik zal je nu wel niet meer behoeven te zeggen, aan welk plan zij dien tijd besteed hebben.

— Je bedoelt dat ze zochten naar de verraders?

— Daaraan kan ik nu niet langer twijfelen! En een daarvan was Pinkerton! Geloof je ook niet dat dat alles opheldert?

— Misschien — behalve dan toch het veranderde plan van Mijnheer Smith!

— Wel neen, ik geloof dat ook dat in mijn redeneering past! Want het is zeer wel mogelijk, dat een van de samenzweerders pas gisteren het spoor heeft hervonden van verrader No. 2, en dat zij nu nog blijven, om ook aan hem uit te oefenen, wat zij gerechtigheid noemen!

— Maar als dat waar zou zijn, Edward, dan wordt het hoog tijd dat wij de politie waarschuwen!

— Wat ik je bidden mag, Brand, geen overijling! viel Raffles hem in de rede. Zij zullen ons nu niet meer zoo gemakkelijk ontkomen!

— Maar het leven van dien tweeden man loopt gevaar, als je gelijk hebt! drong Brand aan.

— Op het oogenblik leeft hij in ieder geval nog, zeide Raffles koeltjes. En zoo vlug worden dergelijke aanslagen maar niet ten uitvoer gebracht! Daar is tijd voor noodig.

Een oogenblikje bleven de twee vrienden naar het tweetal kijken.

De vrouw sprak druk en op zeer zachten toon met den man, en scheen hem ergens toe te willen overhalen.

Hij luisterde met een norsch gezicht, en trommelde ondertusschen met de vingers van zijn rechter hand op het tafelblad.

Telkens als er een kellner in hun nabijheid kwam, zwegen zij en wachtten, tot dat hij weer op veiligen afstand was.

— Is Mary geen Mexicaansche ? vroeg Brand na eenigen tijd weer.

— Ja. Maar in de laatste jaren woonde zij in Chicago. Zij spreekt vloeiend Engelsch.

— Het lijkt onmogelijk, dat een vrouw in koelen bloede en met voorbedachten rade een man doodt ! zeide Brand hoofdschuddend.

— Maar mijn waarde Brand — het lijkt wel alsof je wel op een ander planeet gewoond hebt ! zeide Raffles verbaasd en zijn grijze oogen glansden als staal. Hoe kom je plotseling over dat toegevende oordeel over de vrouwen ? Maar mijn waarde — als het op de bloeddorstigheid aankomt, kan de vrouw ons mannen heel wat punten voorgeven ! Moet ik je soms wijzen op de dozijnen „misdaden uit hartstocht” die in den loop van een paar jaren door Parijsche juries als wisse-

wasjes behandeld worden ? Ik zeg je — een waakzuchtige vrouw is honderdmaal erger dan een man in dezelfde omstandigheden. Welk idioot dan ook voor het eerst op het denkbeeld is gekomen, dat men zich tot de vrouwen moest wenden om een einde aan den oorlog te maken, is voor mij een put vol raadselen.

— Je bent cynisch, Edward ! zeide Brand zacht, en met verwijt in zijn stem.

— Ik ben alleen maar waar, Brand ! Maar daar staat onze schoone scherpschutster op ! Zij schijnt een beetje uit haar humeur te zijn. Je zult mij een genoeg doen, en eens zien, waar zij blijft. Ik zal hier op je terugkomst wachten, of anders op je telefonische inlichtingen !

Een Dubec is de winner!

HOOFDSTUK VI.

DE VRIEND VAN WIJLEN PINKERTON.

Het was precies twee uur in den nacht, toen twee heeren, diep in de kraag van hun regenjassen gedoken — het was een uur te voren hard gaan regenen — Russell Square dwars overstaken, en Keppel Street binnen gingen.

Er heerscht hier bijna volslagen duisternis, in deze afgelegen, deftige straat. En het was er zeer stil.

De twee mannen die daar zoo haastig en bijna onhoorbaar voortliepen, waren Raffles en Brand.

Op een afstand van vijf minuten gaans wachtte Henderson met een van de snelste auto's.

Beiden droegen een klein reisvalies bij zich, en zij zagen er uit als reizigers, die zooeven met een laatsten trein zijn aangekomen, en geen taxi konden vinden.

Bij het hooren van den eentonigen stap van een patrouilleerenden agent gingen zij haastig een donkere portiek binnen en wachtten daar, totdat het geluid weer was weggestorven.

In het midden van de Keppelstreet ongeveer bevindt zich een schoolgebouw, waarbij een groote speelplaats behoort, die door een muur is omgeven.

Die muur heeft een klein, laag poortje, dat echter nooit gebruikt wordt.

Maar dat het geopend kon worden, bewees Raffles een oogenblikje later, door een van die fijne instrumentjes in het slot te steken, die zijn eigen vinding waren, en waartegen maar heel weinig sloten bestand waren.

In een oogwenk stonden zij aan de andere zijde van de deur, die Raffles zorgvuldig weder sloot.

Zij staken de speelplaats over, donker en vol plassen, en waar een viertal zeer oude kastanjeboomen hunne dichte kruinen in elkander deden vloeien, en bereikten zoo het schoolgebouw.

De dubbele, glazen deur, die tot de speelplaats toegang gaf, leverde al heel weinig bezwaar op, en opende zich geruischloos onder de vaardige, vlugge vingers van den grooten Avonturier.

Ook hier echter hielden zij zich niet op, maar begonnen vlug de breede trappen te beklimmen, gingen langs de stille gangen, waarop de deuren der talrijke schoollokalen uitkwamen, die een spookachtigen indruk

maakten met hun leege, geel geschilderde banken en hun zwarte schoolborden, en bereikten tenslotte de vliering.

Het was een geweldig groote ruimte, en door eenige vensters drong het maanlicht naar binnen, want een kwartier geleden waren de wolken weer weggetrokken, en de hemel klaarde op.

Raffles moest den toestand hier wel goed kennen, want hij liep regelrecht toe op een vlieringtrap, beklom die, trok den grendel van een dakluik terug, en stond het volgende oogenblik buiten.

Brand volgde hem.

Om hen heen breidden zich de daken uit, en toen zij een tiental stappen vooruit hadden gedaan, konden zij neer zien op Russell Square.

In het hotel aan de overzijde waren bijna alle lichten gedoofd, maar in de vestibule brandde nog altijd licht, en Raffles kon zelfs met zijn scherpen blik de gedaante zien van den nachtportier, die zeker juist een praatje had gemaakt met een agent, en nu langzaam de vestibule op en neer begon te loopen.

— Laten wij weer terug gaan, zeide Raffles zacht. De maan schijnt helder en de man zou ons wel eens bij toeval in het vizier kunnen krijgen.

— Waar moeten wij zijn?

— Het huis ligt links van ons! Wees voorzichtig want het grint is ook hier versch. De steenen zijn nog glad. Geef mij de hand — ik zal je wel leiden.

En dat was wel noodig, want ondanks het licht van de maan was het donker op het dak, en overal vielen zware schaduwen van de hooge, breede schoorsteen.

Slechts weinige minuten later stond Raffles weer stil, keek een oogenblik om zich heen, en wees toen op het groote luik vlak voor hun voeten.

— Hier moeten wij doorheen! zeide hij zacht.

— Is het van binnen gegrendeld?

— Ik vrees van wel!

Raffles vatte den ring en poogde het luik op te tillen, maar hij slaagde er niet in.

— De zaag! beval hij kortaf.

Brand opende zijn valies, en een zeer dun, fijn metaalzaagje kwam te voorschijn.

Met eenige moeite kon Raffles het zaagblad door de kier steken, tusschen het luik en den opstaanden rand in, en even later klonk het

zachte gerucht van het papierdunne zaagje, dat gemakkelijk door het ijzer van den grendel sneed.

Toch duurde het nog een kwartier, voor deze belemmering was opgeruimd, waarbij de twee mannen elkander aflosten.

Raffles trok het luik voorzichtig open, en bleef eenigen tijd luisteren.

Alles bleef echter stil.

En de twee mannen daalden af langs wat niet veel beter was dan een ladder.

Het was stikdonker op den zolder, want het eenige venster was klein, en dikbestoven.

Weer wachtten zij eenigen tijd, en toen zij volstrekt niets verdachts hoorden, gingen zij verder naar beneden, totdat zij de derde verdieping bereikten.

Er heerschte hier een stilte als op een kerkhof.

Niets bewees, dat er op deze verdieping een levend wezen vertoefde.

En toch wist Raffles, dat er ergens in die vertrekken een man zich moest bevinden, een trouwe bediende, die zijn dooden meester niet wilde verlaten, voor diens lichaam in de aarde zou rusten.

Hij had nu licht gemaakt, want zij liepen door een gang, die ook overdag schemerachtig was, daar zich slechts heel aan het einde een klein raam bevond.

Daartegenover was een blinde muur, en Raffles wist dat hij ongestraft zijn zaklamp kon ontsteken.

Een paar malen bukte hij zich en bekeek de deuren.

Toen wendde hij zich glimlachend tot Brand, en fluisterde :

— Verzegeld !

Inderdaad, dicht bij het slot waren hier en daar de roode waszegels bevestigd van de Boedelkamer.

Men wachtte dus blijkbaar nog altijd, tot zich eenig familielid van den doode zou komen aanmelden.

— Maar wij zullen hier dan niet kunnen binnen gaan, zonder die zegels te verbreken, fluisterde Brand.

— Over dat bezwaar zou ik gemakkelijk heenstappen, mijn waarde, zeide Raffles schouderophalend. Maar het zal niet noodig zijn, ze te verbreken ! Je ziet dat niet alle kamers zijn afgesloten. Hier is een deur, die alleen maar op slot is gedaan. Laten wij er binnen gaan, en dan langs het raam de werkkamer pogen te bereiken !

Raffles had nog nauwelijks uitgesproken, of reeds ging de deur open, en hij had niet eens naar zijn vingers gekeken, die zich vlug en stil bewogen in de buurt van het slot.

Het was bijna een wonder ! Maar Raffles had zulk een fijn gevoel in de vingertoppen, dat hij dat eenvoudige werkje bijna op den tast kon doen.

Zij waren nu in een kamer, die blijkbaar weinig gebruikt was geworden.

Raffles liep onmiddellijk op het raam toe, en schoof behoedzaam het gordijn terzijde.

Zooals hij wel wist, gaf het raam uitzicht op de binnenplaats.

Nergens was eenig spoor van licht te zien.

Raffles deed het raam heel zachtjes open, boog zich naar buiten, en onderzocht den gevel.

De vensterbank was tamelijk breed, en stak een eind voorbij den muur, ter breedte van een decimeter ongeveer.

Dan volgde er een smal balcon, maar dat was minstens anderhalve meter verder gelegen.

Raffles dacht een oogenblikje na, mat den afstand naar beneden, keek nog weer eens omhoog, en zei toen rustig :

— Het kan gedaan worden ! Er is daar boven een ijzeren muuranker, waaraan wij ons kunnen vasthouden bij het overstappen.

— Overstappen ? Ik zou maar liever zeggen overspringen ! fluisterde Brand verschrikt. Wij zullen onzen nek breken !

Raffles zeide niets, maar nam zijn zakmes, reikte zoover hij kon uit, en sneed een eind van het dikke gordijnkoord af ter lengte van meer dan twee meter.

Hij klom onverschrokken in de vensterbank, en het volgende oogenblik had hij het gordijnkoord met een groote lus om het muuranker geslagen, dat een weinig van de steenen afweek. Hij trok de twee einden van het koord strak aan, trad tot aan het uiterste einde van de vensterbank, gebruikte het koord als een soort van tramlusch, zette zich af, en bereikte veilig den ijzeren rand van de balconleuning.

Zijn stem trilde zelfs niet, toen hij op zachten toon beval :

— Hang je valies op den rug en volg mij !

Indien Charles Brand alleen was geweest, zou hij zich misschien nog wel eens bedacht hebben, alvorens dien gevaarlijken stap te wagen. Maar Raffles had een zeldzamen invloed op hem. Het was alsof hij hem tot de grootste, meest gewaagde toeren als het ware diologeerd. En daarom aarzelde hij ook nu niet, ofschoon zijn hart een oogenblikje stil stond — want het raam was bijna tien meter van den grond, en een val op de klinkers van de binnenplaats zou de dood beteekend hebben.

Raffles ving hem als het ware op, vatte hem stevig in de borst, en van dat oogenblik ging alles als het ware van zelf.

Raffles had in een paar seconden de balcondeur weten te openen, die met een gewone kruk gesloten werd, en van binnen slechts met een haakje was verzekerd, er moest nog een tusschendeur geopend worden, en toen stonden zij plotseling in de kamer, waar de zonderlinge moord was gepleegd.

Raffles schoof het gordijn terzijde, en het maanlicht straalde naar binnen, en belichtte de roerlooze gedaante, die daar op de rustbank lag uitgestrekt.

Want het lijk was nog niet gekist, en ook daarmee wachtte men naar het scheen nog altijd op de familie, die maar niet kwam opdagen.

De oogen waren nu gesloten, en er was een zeldzame rust over het marmer witte gelaat gespreid. Het kleine, zuivere ronde kogelgat leek nu zwart — een zwarte stip in het wit van het gelaat.

Een oogenblik keken de twee mannen zwiingend neer op den man, die op zulk een tragische wijze onverhoeds door den dood achterhaald was, en toen trad Raffles vastberaden toe op de schrijftafel en begon die te onderzoeken.

Het was een oud meubel, en het bezat laden, die van ingewikkelde sloten waren voorzien.

Raffles vond geen sleutels, en dat maakte zijn arbeid ingewikkelder en langduriger, dan hij wel gewenscht had.

In een der laden vond hij niets anders dan rekeningen, en verder eenige oude brieven zonder beteekenis.

En hij had juist met moeite een goed verborgen lade weten te vinden en te openen, bij het licht van zijn zaklamp, toen hij zich plotseling oprichtte, en zijn stem had een sissenden klank, toen hij waarschuwend fluisterde:

— Licht uit, en de maskers voor!

Het was maar juist bijtijds.

Juist toen Raffles en Brand hun zijden maskers hadden voorgedaan, en hun lampen hadden uitgeknipt, werd de deur behoedzaam geopend, en de oude bediende verscheen op den drempel, slechts ten halve gekleed, en met een blaker in de hand.

Hij had dien hoog boven zijn hoofd geheven, en het licht van de kaars bescheen zijn vaal, ongerust gelaat, en de angstige oogen.

Raffles en Brand hadden zich zoo ver mogelijk in de schaduw teruggetrokken, maar het kon onmogelijk lang duren, of de oude man

zou iets ontdekken.

Hij deed een stap terzijde naar de rustbank, en keek, zachtjes mompelend, op den doode neer.

Maar toen viel zijn oog op een der kleine handtasschen, en de blaker begon in zijn vingers te trillen.

Hij keek angstig rond en zag de opgetrokken laden.

Bijna ontviel de blaker aan de krachteloze vingers. De vrees scheen hem geheel en al wezenloos te maken.

Toen achtte Raffles het tijd om den gespannen toestand te beëindigen.

Zijn stem klonk vriendelijk en geruststellend, toen hij een stap naar voren deed en zei:

— Je behoeft je niet ongerust te maken, oude vriend! Wij zijn hier niet gekomen, om je dooden meester te berooven. Wij hebben het alleen maar op de levenden voorzien, en zijn geen jakhalzen.

Hoe zacht Raffles ook gesproken had, de oude man voelde toch zijn knieën knikken, en Brand schoof hem vlug een stoel toe, waarop hij zich liet neervallen. De twee mannen hadden hun zaklantaarns weer aangeknipt en de bediende keek nu beurtelings van de een naar den ander, niets begrijpend van die inbraak bij een doode.

Toen begon Raffles weder:

— Ik zal je zeggen, waarna wij zoeken, man! Misschien kun jij ons wel op de hoogte brengen! Wij willen het adres weten van een zeer vertrouwd vriend van je meester, die een jaar of vijf geleden met hem in Amerika was. Ken je zoo iemand?

De bediende schudde zwiingend het hoofd. Met eenige moeite bracht hij er toen uit:

— Mijn arme meester had weinig werkelijke vrienden!

Raffles haalde de schouders op, en gaf Brand een wenk, die niet al te opvallend den ouden man in het oog hield. Daarop begon hij haastig maar grondig den inhoud van de pas geopende lade te onderzoeken.

Na tien minuten hield hij daarmee plotseling op en las aandachtig een kort briefje, dat hij vervolgens met een tevreden gebrom in zijn zak stak.

— Wij zullen je niet langer lastig vallen, vriend! zoo zeide hij tot den grijsaard, die half versuft op zijn stoel zat. Wij gaan nu heen. Je kunt je overtuigen, dat wij niets gestolen hebben. Je sliep zeker hiernaast?

— Ja, in een kamer die verzegeld was! Ik wil bij hem blijven, totdat alles voorbij is!

— Dat is heel mooi van je! zeide Raffles,

en een kort oogenblik rustte zijn hand op den schouder van den grijsaard. Dan zullen wij wel genoodzaakt zijn, langs denzelfden weg terug te keeren, om je niet in ongelegenheid te brengen.

Brand trok een leelijk gezicht, maar Raffles ging glimlachend voort:

— Je zult het wel doen, amice, omdat ik het zoo graag heb!

En Brand deed het dan ook, maar met het zweet op de slapen, want de weg terug was nog gevaarlijker, daar de venster-bank wel een voet hooger lag, dan de leuning van het balkon.

En terwijl daarbinnen de oude bediende bleef zitten, zoo versuft, dat hij er zelfs niet aan dacht, om de politie te telefoneeren. Aanvaardden de twee mannen na hun maskers weer te hebben afgedaan, haastig den terugtocht, bereikten het dak, klommen omlaag door het schoolgebouw, staken de speelplaats over, luisterden geruimen tijd voor het lage deurtje, en traden toen voorzichtig naar buiten.

Een naburige kerkklok liet galmend drie slagen hooren.

— Wij hebben nog juist den tijd! zeide Raffles.

— Waarvoor?

— Om een bezoek te gaan brengen aan den vriend, antwoordde Raffles lakoniek.

— Je weet dus zijn naam en het adres, vroeg Brand verwonderd?

— Hier heb ik ze — op dit briefje! Het dateert van drie maanden geleden — en dat klopt nauwkeurig! Je zult je herinneren, dat Pinkerton juist om dien tijd voor zijn leven begon te vreezen. Het is kort, maar het is veelzeggend. Luister maar:

En bij het licht van een lantaarn, omgeven door de nachtelijke stilte, las Raffles heel zachtjes voor:

„Oude schelm, ik zou je aanraden, op je tellen te passen! Ik geloof, dat ze ons allebei in de gaten hebben! Ik weet zeker dat ik gisteren Mary Bulls Eye boven op een bus heb herkend! Ik weet pas sedert gisteren, dat jij hier bent. Als je me over de zaak wilt spreken, dan is mijn adres Greenfield Mansions, Bloomsbury Lane.”

Galloway.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK VII.

KLAVEREN AAS . . . EN RUITEN HEER.

Harry Gallower werd omstreeks dienzelfden tijd in zijn groot bed wakker door een heel zwak gerucht, maar dat hem plotseling overeind deed vliegen, met het angst zweet op het gelaat, en verwilderde blikken.

Hij scheen iemand te zijn die heel licht sliep en door het minste of geringste gerucht gewekt werd.

En daar zat hij nu overeind in zijn bed, een lang, mager man met een beenig gelaat, dat voor een groot gedeelte met een baard bedekt was, vuilgrijs van kleur, en niet al te goed onderhouden.

Een trek van verschrikkelijke angst lag er op dat oogenblik op dat vertrokken gelaat, en de oogen hadden een woeste, bijna krankzinnige uitdrukking.

Op zijn minst vijf minuten was er in het geheel geen beweging in hem. Een standbeeld had niet roerloos kunnen zijn.

Hij luisterde blijkbaar met inspanning van al zijn krachten.

Maar alles bleef stil in het groote huis, en eindelijk strekte hij zich langzaam weer uit, slaakte een diepe zucht, en bleef met de oogen wijd open rond zien in het vertrek, dat flauwtjes verlicht werd door een electrisch nachtlampje.

Hier en daar stonden half gepakte of reeds gesloten koffers en handvaliezen.

Die aanblik scheen Gallower een weinig gerust te stellen, want hij wentelde zich om, trok het dek tot aan zijn ooren, en maakte zich gereed om weer te gaan slapen, toen een nieuw gerucht, nu blijkbaar veel duidelijker en van meer beteekenis, hem als met een fellen zweeps slag uit het groot bed voortjoeg, en hem daar bevend liet staan in zijn gestreepte, zijden pyama, de hand uitgestrekt naar de lade van de kleine tafel naast het hoofdeinde.

Hij hield de blikken strak gevestigd op de kruk van de gangdeur, maar het gevaar

kwam van een andere zijde.

Een zijdeur opende zich snel en zonder veel leven te maken, en vlug achterelkaar traden er twee mannen en een vrouw binnen, waarvan de eerste reeds voldoende zou zijn geweest, om den toestand geheel te beheerschen want zijn rechter vuist was gewapend met een revolver, die er wel wat ouderwetsch uitzag, maar die nog heel goed bruikbaar leek te zijn.

De rampzalige Gallower hoorde de schreden achter zijn rug, draaide zich om, deed nog een wanhopigen greep naar de lade van het tafeltje, maar verder kwam hij niet, want een schorre, zachte stem beval:

— Steek je handen maar op, Gallower. Je tijd is gekomen, man! Je had die deur wel gegrendeld, en dat ook begrijpelijk! Het zou je ook wel geholpen hebben, als Dick geen gelegenheid had gevonden, van middag een beetje aan die deur te knoeien! Jij wist natuurlijk niet, dat je grendel geen steek meer zou helpen. Je weet het nu — jammer genoeg is het een beetje te laat! Ga daar staan, en geen grapjes, niet schreeuwen of zooiets, want dan ben je er direct bij! Wij moeten eens praten, Harry!

Gallower was vaalbleek en met de handen boven het hoofd achteruit getreden, tot bij den kamermuur.

Het was alsof zijn tanden klapperden van angst, en hij was jammerlijk om aan te zien.

Jack zonder hand — hij was de man met de revolver — nam hem vol minachting op, terwijl Mary en Dick rustig in het vertrek rond gingen, alsof ze er thuis behoorden, en niets te duchten hadden, en begon toen weer; terwijl hij zijn blikken in het rond liet dwalen:

— Wel zoo — het schijnt dat wij juist bijtijds zijn gekomen! Er van door gaan, he? Heel natuurlijk — na wat je mooien kameraad overkomen is! Maar Dick, die knappe jongen, wist je adres gelukkig nog precies bijtijds te achterhalen! Wat dunkt je — geloof jij dat

Pinkerton werkelijk zelfmoord heeft gepleegd ?

Gallower liet een soort van gekreun hooren, maar hij gaf geen antwoord.

— Zie je, de geleerden zijn het daar niet over eens ! ging Jack spottend voort, met zijn revolver altijd op de borst van den ander gericht ! Er wordt ook iets gemompeld van een ongeluk — misschien nog wel van iets anders !

Nu pas scheen Gallower de macht over zijn stem te hebben herkreuen, en hij stotterde in doodsangst :

— Nøem mijn geld maar mee, alles wat hier aan contanten heb — als jullie mij naar niet vermoorden !

Dick was het, die nu sprak, na verachtelijk op den grond te hebben gespuwd :

— Nog altijd dezelfde lafaard ! Voor verrader spelen, ja, dat kon Mijnheer heel mooi ! De kameraden in de gevangenis en op den electrischen stoel helpen en er met het geld vandoor gaan — dat was een kolfje naar zijn hand, — maar nu het er op aan komt, zich een man te toonen, nu staat hij te bibberen als een juffershondje, de ellendeling !

— Stil maar Dick, ik zal het wel opknappen, beval Jack zonder hand. Het is geen wonder dat hij staat te beven, dat brengt zijn aard mee. En zijn vooruitzichten zijn verre van schitterend ! Je had het over je geld, Gallower, en dat wil je ons aanbieden ! Wel man, het komt ons toe ! Je denkt toch niet, dat je ons een geschenk aanbiedt ? We zullen het eenvoudig meenemen !

— En — laat jullie mij dan vrij ? vroeg de verrader gretig.

Jack keek hem met een duisteren blik aan, van onder zijn zwarte ruige wenkbrauwen, zonder echter aanstonds te antwoorden.

En Gallower volgde met doodsangst in zijn blik den rechter wijsvinger, die gedachteloos met den trekker van het vuurwapen scheen te spelen.

Die onzekerheid was martelend, en dreigde hem gek te maken.

De aanvoerder van het troepje genoot blijkbaar van zijn doodsangst, en zei pas na eenigen tijd :

— Je moest het precies weten, wat we voornemens zijn, Gallower, na wat je gedaan hebt ! Je kent de statuten van de Bende van Klaveren Aas ! Je weet wat die voorschrijven ten aanzien van de verraders !

Pinkerton heeft verraad gepleegd — en hij is er voor gestraft. Jij hebt precies hetzelfde gedaan — en jij zal je straf evenmin ontgaan, laffe hond !

Het gelaat van den Verrader vertrok op

afschuwelijke wijze.

Zijn stem had bijna geen menschelijken klank meer, toen hij kermde :

— Genade ! doodt mij niet ! Ik zeg jullie toch, dat je me alles kunt afnemen.

Jack deed dreigend een stap naar voren, en beet hem toe :

— Houdt je kop dicht ! Denk je dat we voor jouw plezier hier gesnapt willen worden ! Als je nog een woord zegt, schiet ik je direct neer !

Gallower wierp een blik op de revolver.

En hij zag aanstonds, dat Jack niet bevreesd hoefde te zijn, dat het schot het huis zou alarmeren — het wapen was voorzien van een geluiddemper.

De laffe schurk achtte zich verloren.

Hij kon zich nauwelijks staande houden tegen den wand, en zijn stem sloeg een paar malen over, toen hij er met moeite uitbracht :

— Jullie ziet dat ik op reis wilde gaan — het is waar — ik wist dat jullie me vroeg of laat zouden uitvinden — en daarom heb ik geld los gemaakt — ik heb hier voor dertig duizend pond aan contanten. Het zit in die kleine tasch daar op de tafel — dat kunnen jullie nemen, maar ik beloof je nog meer, als je mij het leven laat ! Bedenk wel dat mijn dood jullie geen voordeel zou kunnen aanbrengen, want ik moet een stuk teekenen voor mijn bank ! Morgen kan ik er nog tien duizend pond bij doen — misschien wel 20.000 als jullie mij nu doodschiet dan krijg je niets !

Jack zonder hand keek hem met een ijskouden blik aan, en zei toen rustig :

— Aan die dertig duizend contanten hebben wij ruimschoots genoeg, Gallower ! Wij zijn niet zoo inhalig. Wij zijn door de Bende van Klaveren Aas gemachtigd, om het vonnis te voltrekken, en wij zullen het ook voltrekken ! We hadden er een einde aan kunnen maken op dezelfde wijze, als dat met Pinkerton is gebeurd — maar de voorbereidselen zouden te lang hebben geduurd, en wij wisten dat je op den loop wilde gaan !

— O, Jack, maak er alsjeblieft gauw een einde aan, hij maakt mij misselijk, fluisterde Mary, die tot dusverre nog niets had gezegd !

Inderdaad, Gallower leverde een jammerlijk schouwspel op, zooals hij daar tegen den muur geleund stond, slap, vaalbleek, met diepe voren langs den neus, terwijl zijn beenen hem nauwelijks scheenen te kunnen dragen.

Hij moest zeker begrijpen, dat alles nu gedaan was, en schikte zich in zijn lot.

Zijn handen vielen slap langs hem neer.

Hij had de kracht niet meer, zijn handen boven het hoofd te houden.

Jack deed een stap naar voren, en zei zacht, maar met vaste stem:

— Harry Galloway, je hebt deel uitgemaakt van de Bende van Klaveren Aas, en je hebt haar verraden en verkocht. Wij zijn uitgezonden om je te vonnissen. Ik denk wel niet dat je veel tijd zult nodig hebben, om je gebeden te doen — dat is nooit je sterke zijde geweest. Sterf dus, en neem den vloek van degenen die je verraden hebt, in het graf mee!

Jack deed nogmaals een stap naar voren.

De revolver ging de hoogte in.

Galloway staarde wezenloos naar het wapen.

Hij brabbelde iets onverstaanbaars.

Maar op het oogenblik dat Jack den trekker zou overhalen, geschiedde er iets heel vreemds met hem.

Hij bracht eensklaps zijn houten linker hand naar het gelaat en slaakte een gesmoorden kreet van pijn en schrik.

Vlak naast het lichaam van Galloway, die er niet eens iets van gemerkt had, en half bedekt door een fluwelen deurgordijn, was een voorwerp te zien gekomen, dat heel veel geleek op een gewone browning, en het toch niet was.

Het was een zoogenaamde amoniakpistool, en een sproeistraal van het snelverdoovende vocht had Jack midden in het gelaat getroffen.

Bijna op hetzelfde oogenblik ontviel de revolver aan zijn krachteloze hand en viel met een doffen slag neer op het dikke vloerkleed.

Het deurgordijn werd terzijde geslagen, en snel en stil traden Raffles en Brand het vertrek binnen.

De laatste had zijn revolver in de hand.

Terwijl Jack met de hand voor het gelaat naar een stoel wankelde, nauwelijks beseffend wat hij deed, greep Dick snel naar zijn zak, maar hij was te laat.

Brand was met een enkele sprong bij hem, drukte hem den loop van zijn revolver tusschen de ribben en gebod dreigend:

— Je handen omhoog, kerel, of dit is je laatste verzetje geweest!

Aarzelend, groen van woede, stak Dick zijn handen op en snel en behendig ontlastte Brand hem van zijn schietwapen, een groote browning.

Raffles had zich intusschen met de vrouw bemoeid, maar zijn ervaren blik zag al heel spoedig, dat zij onmogelijk een vuurwapen verborgen kon hebben. De dunne, nauw sluitende kleederen zouden dat trouwens spoedig genoeg hebben verraden.

Haar oogen laaiden letterlijk van woede, toen zij die van Raffles ontmoette, en zij was

sprakeloos — hetgeen Mary niet zoo spoedig overkwam.

Het was duidelijk dat zij geheel en al overrompeld was door het snelle en afdoende optreden van die onbekende bezoekers.

Galloway scheen de eerste te zijn, die weder tot zich zelf kwam.

Hij lachte van zenuwachtigheid en zei stotterend:

— Politie! Nu, dat hadden jullie zeker niet gedacht, schurken? Waar blijven jullie nu?

— U loopt een beetje erg hard van stapel, Mijnheer Galloway, zeide Raffles koeltjes. U noemt daar het woord politie, en wel geheel ten onrechte! Wij hebben niets te maken met dat instituut — tenminste niet in den zin, die U waarschijnlijk voor oogen heeft gezweefd!

De oogen van Galloway werden groot als stuiters en hij begon zoo te beven, dat hij op den grond zou zijn gevallen, als er niet toevallig een stoel in zijn buurt had gestaan.

— Als jullie niet van de politie bent, wie ben je dan kon hij eindelijk met moeite uitbrengen.

— O, inbrekers! antwoordde Raffles onverschillig. Maar het is geen toeval dat ons hier brengt. Wij wisten wel wat af van de plannen van dit edele drietal! En al is jouw leven ook maar een bitter beetje waard — het doet ons toch genoeg, dat we je hier nog levend hebben aangetroffen, want ik heb het altijd zeer ontactvol gevonden, een doode van zijn bezit te berooven! Met een levende is het natuurlijk heel wat anders!

En Raffles nam de tasch, waarover hij achter het gordijn reeds had hooren spreken, kalmpjes van de tafel, woog ze op zijn hand, opende ze om er een blik in te werpen, sloot ze weer met een tevreden gezicht, en wierp ze Brand toe met de woorden:

— Bij hooge uitzondering heeft Mijnheer Galloway eens niet gelogen. Zij is werkelijk goed gevuld! Ga nu maar rustig met dat kostbare voorwerp naar beneden, waarbij Mijnheer Galloway je zal volgen! Hij mag een paar schoenen en een overjas aan doen, en in zijn zak zullen wij honderd pond sterling doen, en hiermede zal hij zich uit de voeten mogen maken. Ik zal intusschen dit nobele trio in bedwang houden en hen hier vasthouden tot je het sein geeft. Verzetten ze een voet, dan schiet ik. Goed begrepen mijnheer Galloway? Ik geef U dus, evenals de vos bij de lange jacht een behoorlijken voorsprong op de jagers — en nog 100 pond op den koop toe! Mij dunkt dat dat ruimschoots voldoende is en volkomen fair. En geef zelf geen kik, of wij nemen de taak van dezen heer met zijn eene hand over!

Onder een doodsch zwijgen trok Gallower, grasgroen, snel wat kleeren aan en daarovergeen zijn jas. Brand gaf hem uit de tasch een paar biljetten. En toen sloop hij weg, uit die kamer nagestaard door twee paar oogen, die van haat letterlijk gloeiden, en met de dreiging van Brands revolver in zijn rug.

Twee minuten later voegde Raffles zich op straat bij hen na het sein te hebben gehoord.

In het Oosten begon het reeds te dagen.

Henderson kwam met de wachtende auto aanrijden, allen stapten in, en op een stille

plek werd Gallower een uur rijdens verder uit den wagen gezet, en moest maar zien hoe hij zich zou redden.

Twee jaren later zou Harry Gallower op een geheimzinnige wijze worden dood geschoten.

Men kan wel aannemen, dat de Bende van Klaveren Aas niet zoo spoedig een wraakplan opgeeft.....

Haar molens malen langzaam — máár zij malen!

De volgende aflevering bevat:

OM EEN FORTUIN

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885